

18de JAARGANG, NR. 343
14 SEPTEMBER 2020

IN DIT NUMMER:

- 1 **BERICHTEN**
- 6 **JAZZ OP PAPIER**
- 7 **JAZZ OP DE PLAAT**
HOT Trio, Angelo Verploegen,
Yaşam Hancılar, Dave Douglas e.a.
- 15 **JAZZ OP DE PLANKEN**
Angelo Verploegen, Yannick Hiwat e.a.
EN VERDER (ONDER MEER):
- 13 Jazz en klassiek (Ruud Bergamin)
- 19 Charlie Parker (Erik Marcel Frans)

17 JAAR JAZZFLITS
01 09 2003 - 01 09 2020
NR. 344 KOMT 28 SEPTEMBER UIT

BERICHTEN

**Onbekende live-opnamen
Ella Fitzgerald bij Verve uit**

Een opname van een concert dat zangeres Ella Fitzgerald op 25 maart 1962 in het Sportpalast Berlijn gaf, is bij het label Verve op cd verschenen. Ze is op 'The Berlin Lost Tapes' te horen met pianist Paul Smith, bassist Wilfred Middlebrooks en drummer Stan Levey. De band komt uit de nalatenschap van Verve-oprichter en impresario Norman Granz. Fitzgerald voert onder meer 'Cheek to cheek', 'Angel eyes', en 'Hallelujah, I love him so' uit. Twee jaar eerder, in februari 1960, trad Fitzgerald in Berlijn op in de Deutschlandhalle. De opname die daarvan op plaat verscheen, 'Ella In Berlin', was een bestseller en leverde twee Grammy Awards op.

Heeft u jazznieuws?
Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

●
ia77

JazzFlits

ONAFHANKELIJK JAZZPERIODIEK SINDS 2003

**'UITBLIJVEN RIJKSSUBSIDIE VOOR TOPPERS
IS NOODLOTTIG VOOR DE GEHELE JAZZKETEN'**

Dat geen enkel 'topensemble' uit de jazz in de jaren 2021 – 2024 rijks subsidie krijgt heeft noodlottige consequenties voor de hele jazzketen: "Het werkt demotiverend en leidt tot een neerwaartse spiraal." Dat stelt onder anderen jazzjournalist Bert Vuijsje op 17 augustus in een opinië bijdrage in De Volkskrant. Hij reageert hiermee op de recente voorstellen van de Raad voor Cultuur en het Fonds Podiumkunsten over de verdeling van de landelijke subsidie voor cultuur.

Voor het eerst in bijna zestig jaar is er geen nationale ondersteuning van topensembles meer, schrijven de ondertekenaars van de bijdrage (behalve Vuijsje zijn dat Paul Gompes (Nederlands Jazz Archief), Raaf Hekkema (Akademie van Kunsten), Walter van de Leur (Universiteit A'dam), Henk van der Meulen (Conservatorium Den Haag) en Simon Reinink (Concertgebouw A'dam): "Dit terwijl er geen twijfel over bestaat dat de improvisatiemuziek een cruciale rol heeft gespeeld in de ontwikkeling van het bruisende naoorlogse muziekleven in Nederland." Verder brengen zij naar voren 'dat de Nederlandse conservatoria sinds de jaren tachtig bekend staan om hun hoogwaardige jazzopleidingen en dat ze veel toptalenten hebben afgeleverd die in Amerika en daarbuiten met prijzen zijn gelauwerd'. Tevens wijzen ze op de wereldwijde reputatie van het North Sea Jazz Festival en het Amsterdamse Bimhuis, 'alsmede de vele buitenlandse publicaties waarin het jazzleven in ons land wordt geroemd': "Die maken duidelijk dat Nederland [-] sinds jaar en dag een belangrijke internationale inspiratiebron is." De auteurs vrezen dat de hele jazzscene eronder zal lijden als de toppers geen subsidie krijgen: "Excellentie kan zich alleen manifesteren wanneer het onderwijs, de uitvoeringspraktijk en de uitblinkers in een onderlinge keten met elkaar zijn verbonden."

ACTUELE CONCERTVERSLAGEN OP ONZE WEBSITE

Wij publiceren concertverslagen direct na binnenkomst op onze website. U hoeft dus niet te wachten tot ze hier in het blad verschijnen. Kijk voor de laatste concertverslagen op <http://www.jazzflits.nl>. U vindt ze rechtsboven.

LantarenVenster ontvangt bijdrage uit Kickstart Cultuurfonds

Het Rotterdamse jazzpodium LantarenVenster krijgt een bedrag van 52.000 euro uit het Kickstart Cultuurfonds. Het Beauforthuis in Austerlitz, dat ook regelmatig jazz programmeert, krijgt 26.000 euro. Het geld is bedoeld om 'aanpassingen aan de 1,5 metersamenleving door te kunnen voeren'. Kickstart Cultuurfonds is een initiatief van de BankGiro Loterij, het Prins Bernhard Cultuurfonds, VSBfonds en de Vanden-Ende Foundation. Enkele private fondsen en het ministerie van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap hebben zich bij dit initiatief aangesloten. Het fonds is tijdelijk en heeft zo'n 16 miljoen euro te verdelen.

Ann Burton op een plaat uit 1967 die ze met het Louis van Dijk Trio maakte.

Nooit eerder uitgebracht materiaal Ann Burton op nieuwe NJA-plaat

In november dit jaar verschijnt onder de titel 'Early Blue' bij het Nederlands Jazz Archief een cd van zangeres Ann Burton. De plaat bevat een heruitgave van haar debuut-ep uit 1965 en voor een groot deel nooit eerder uitgebracht materiaal uit de jaren vijftig en zestig. Dat is afkomstig uit haar eigen archief, dat recentelijk werd overgedragen aan het archief. Onder anderen de pianisten Louis van Dijk, Frans Elsen, Cees Slinger en Jan Huydts zijn te horen als haar begeleiders. Ann Burton overleed in 1989 op 56-jarige leeftijd.

ACTUELE CONCERTVERSLAGEN OP WEBSITE WWW.JAZZFLITS.NL

Wij publiceren concertverslagen direct na binnenkomst op onze website. U hoeft dus niet te wachten tot ze hier in het blad verschijnen. Kijk voor de laatste concertverslagen op <http://www.jazzflits.nl> (rechtsboven).

B&W DEN BOSCH: 'GEEN SUBSIDIE MEER VOOR JAZZWERKPLAATS EN BRABANTS JAZZORKEST'

Als het aan het College van burgemeester en wethouders van 's Hertogenbosch ligt, krijgen het Brabants Jazzorkest en de Jazzwerkplaats de komende vier jaar geen subsidie meer van de gemeente. Het uiteindelijke besluit daarover neemt eind november de gemeenteraad. In totaal is er 15 miljoen euro aan cultuursubsidie te verdelen, waarvan het orkest jaarlijks 258.000 euro en de werkplaats 130.000 euro had willen hebben.

Jeroen Doornik, oprichter en artistiek leider van de Jazzwerkplaats en dirigent van het Brabants Jazzorkest, steekt in het Brabants Dagblad van 9 september zijn teleurstelling niet onder stoelen of banken, maar blijft ook strijdlustig: "We gaan als Jazzwerkplaats door, maar als we geen subsidie krijgen, kunnen we niet alle activiteiten houden. Nu zijn we zeven dagen per week bezig, met muziek maken en educatie. De Jazzwerkplaats is een speelplek en broedplek voor jonge muzikanten. Vooral door te doen, te spelen samen met professionals. Maar wij gaan niet smeken om geld, we zijn er wel klaar mee." Met het Brabants Jazzorkest, dat uit louter Bosschenaren bestaat, gaat Doornik misschien wel op zoek naar een andere stad: "Want duidelijk is dat de gemeente helemaal geen aandacht heeft voor muziek. Ja, het moet vooral gezellige muziek zijn."

ONBEKENDE OPNAMEN NEDERLANDSE TOURNEE SONNY ROLLINS (1967) OP CD UIT

Onder de titel 'Rollins in Holland' verschijnt eind november bij het label Resonance meer dan twee uur muziek die saxofonist Sonny Rollins in mei 1967 in Nederland opnam. Het betreft een studio- en twee concertopnames. Rollins wordt begeleid door Ruud Jacobs op bas en Han Bennink op drums.

Op het album, dat op elpee en cd verschijnt, is materiaal bijeengebracht van drie verschillende optredens door het trio. Van een concert in de Academie voor Beeldende Kunst te Arnhem van 3 mei 1967; een studiosessie die 5 mei 1967 's morgens werd opgenomen in de Vara Studio te Hilversum en van het optreden van het trio in het televisieprogramma 'Jazz met Jacobs', dat op 5 mei 1967 's avonds werd opgenomen in de GoGo Club te Oud-Loosdrecht. Sonny Rollins (89) is goed te spreken over het album, "because it really represents a take-noprisoners type of music. That's sort of what I was doing around that period of time- a whambam-thank-you-ma'am approach. And I loved it and I loved playing with those guys." De opnames van 5 mei 1967 zijn nooit eerder openbaar gemaakt en werden pas onlangs gevonden in het Nederlands Jazz Archief. Initiator van de uitgave is journalist-producer Frank Jochemsen. De plaat is te koop bij het Nederlands Jazz Archief.

Nasheet Waits drumleraar op New England Conservatory

Drummer-componist Nasheet Waits gaat lesgeven op het prestigieuze New England Conservatory in Boston. Hij begint met ingang van het academische jaar 2020 -2021 op het Jazz Studies Department. De laatste jaren is Waits onder meer actief in het trio van pianist Fred Hersch en Jason Moran's Bandwagon.

Actuele berichten en concertaankondigingen vindt u op: <https://www.facebook.com/Jazzflits>

Jazzorchester of the Concertgebouw stuurt brandbrief aan Tweede Kamer

Op initiatief van het Jazzorchester of the Concertgebouw (JOC) is 21 augustus een brandbrief verstuurd aan de Tweede Kamer. In de brief wordt onbegrip uitgesproken over de verdeling van rijkssubsidie voor cultuur in de jaren 2021 – 2024. Jazz, geïmproviseerde muziek, klezmer en Afro-Caribische muziek visen daarbij grotendeels achter het net. De ondertekenaars 'verzoeken dan ook dringend om aanvullend budget aan de cultuurbegroting toe te voegen'. Als subsidie uitblijft 'zal de positie van Nederland als internationaal toonaangevend jazzland verder afbrokkelen', zo valt in de brief te lezen. "Ook zullen er op korte termijn arbeidsplaatsen verloren gaan bij de ensembles, toelevering- en facilitaire bedrijven en podia. Daarnaast zal een significante stroom muziekstudenten van de verschillende conservatoria geen zicht meer hebben op een betekenisvol arbeidsperspectief, wat op de iets langere termijn een bedreiging is voor de conservatoria." De brief kon via internet door eenieder ondertekend worden.

(zie voor een uitleg over het subsidiesysteem JF 342 pag. 3 onderaan)

Eric Ineke en Tineke Postma betonen Charlie Parker eer

Met een tournee (start 5 september) en een nieuwe cd betoont drummer Eric Ineke met zijn JazzXpress eer aan alt-saxofonist Charlie Parker. Die werd op 29 augustus jl. honderd jaar geleden geboren. "Absoluut een genie", zo omschrijft Eric Ineke hem. En Marius Beets, bassist van de JazzXpress, stelt: "Louis Armstrong is ermee begonnen om die taal, de jazz, op de kaart te zetten. Charlie Parker heeft de taal uitgebreid en vervolmaakt." Voor de gelegenheid is de formatie – met verder Sjoerd Dijkhuizen – tenorsaxofoon, Ian Cleaver – trompet, Rob van Bavel – piano – uitgebreid met altsaxofoniste Tineke Postma. De nieuwe cd 'What Kinda Bird Is This' verscheen op 5 september bij Challenge Records. Op de plaat passeert zowel bekend als minder bekend repertoire van Charlie Parker de revue, zoals 'Stupendous', 'Steeplechase', 'Merry go round', 'Bongo beep', en 'Lover man'. Daarnaast staan er twee op Parker-klassiekers gebaseerde stukken van Marius Beets op, waaronder het titelstuk.

Heeft u jazznieuws?
Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

Helen Sung. (Foto: Joseph Boggess)

JAZZ COALITION GEEFT WEER VIJFTIGTAL COMPOSITIE-OPDRACHTEN

De Amerikaanse organisatie Jazz Coalition heeft medio augustus een tweede serie compositie-opdrachten verstrekt. Tot het vijftigtal begunstigden behoren onder anderen orkestleider Carla Bley, pianiste Helen Sung, drummer Matt Wilson, en de trompettisten Theo Croker en Tom Harrell. In ruil voor een nieuw stuk ontvangen ze ieder 1.000 dollar.

Ook pianiste Connie Han, zangeres Cyrille Aimée, drummer E.J. Strickland, bassist Eric Revis, pianiste Michele Rosewoman, drummer Ralph Peterson, bassist Ray Drummond en saxofonist Ronnie Cuber mogen tegen betaling een stuk schrijven. De Jazz Coalition werd begin mei door particulieren opgezet om musici te steunen die door de coronacrisis in de problemen zijn gekomen (zie ook JF 338, pag. 3 en JF 339, pag. 1). De te componeren werken zullen na de crisis in première gaan op podia die bij de Jazz Coalition aangesloten zijn. Op 21 mei werd een eerste reeks van zo'n vijftig opdrachten verstrekt aan onder anderen de pianisten Bertha Hope en Aaron Parks, bassist Ben Williams en de saxofonisten James Carter, Lakecia Benjamin, Camille Thurman en Greg Ward. (<https://www.jazzcoalition.org/>)

BOY EDGAR PRIJS-WINNAAR ACK VAN ROOYEN MAAKT CD MET METROPOLE ORKEST

Boy Edgar Prijs-winnaar Ack van Rooyen heeft medio augustus een album opgenomen met het Metropole Orkest. De meeste stukken zijn geschreven door wijlen zijn broer Jerry. De plaat wordt in december gepresenteerd.

"Het is waarschijnlijk mijn laatste grote album", zegt bugelist Van Rooyen (90) op 21 augustus in dagblad Trouw. "Het is eigenlijk een ode aan mijn broer en mij. We spelen stukken van toen en nu." Van ophouden met spelen wil Van Rooyen niet weten, vertelt hij verder, al speelt hij 'natuurlijk niet meer zo als toen ik dertig was': "Je krijgt een andere kwaliteit als je ouder wordt. Je leert dingen weg te laten, overbodige noten. Als je meer weglaat, dan krijgt wat je speelt meer waarde." Hij heeft er lang over gedaan om te begrijpen dat het in de muziek uiteindelijk om converseren gaat, zo onthult hij: "Wat hoor je van de andere muzikanten terwijl je zelf speelt. Als je daarop ingaat, nou dan kom je op een heel ander 'level' terecht. Als je jonger bent, wil je haantje de voorste zijn. Maar je moet samenspraak zoeken. Samen vertel je een verhaal." Van Rooyen en het Metropole Orkest zijn 19 september te horen in TivoliVredenburg, Utrecht.

Jazzhus Montmartre sluit

De fameuze Deense jazzclub Jazzhus Montmartre (Kopenhagen) heeft op 2 september de deuren gesloten. Door de maatregelen rondom het coronavirus kunnen nog maar 35 mensen naar binnen en dat is financieel niet haalbaar. Bedrijfsleider Michael Christiansen hoopt dat de Deense regering of het gemeentebestuur van Kopenhagen te hulp schiet, anders valt het doek definitief.

JACKIE McLEAN QUARTET

LIVE AT MONTMARTRE SteepleChase

Inmiddels is al wel het huurcontract opgezegd en voor twee betaalde medewerkers ontslag aangevraagd. Als de club niet kan heropenen, was zaterdag 29 augustus het laatste concert. De Deense zangeres Sinne Eeg was dan het slotakkoord van een club die al sinds 1959 bestaat en waar in de loop van de jaren tal van live-albums werden opgenomen door onder anderen de saxofonisten Dexter Gordon, Stan Getz, Jackie McLean en Art Pepper. In Jazzhus Montmartre waren jaarlijks 230 concerten (voor maximaal 85 mensen) en traden zo'n zeshonderd musici op. De club, gevestigd in Store Regnegade, werd grotendeels gerund door vrijwilligers.

Twee Europese jazzclubs bekroond

De Porgy & Bess in Wenen en de Nasjonal jazzscene in Oslo krijgen de EJA Award for Adventurous Programming 2020. Het is voor het eerst dat twee winnaars worden aangewezen door de jury. Beide jazzpodia kregen evenveel stemmen. De jury prijst de winnaars om de kwaliteit van de programmering en de ruimte die ze aanstormend talent bieden in hun 'goed geoutilleerde zalen met altijd aandachtig publiek'. Voor de Award waren 28 festivals, clubs en concertzalen door de leden van het Europe Jazz Network (EJA) genomineerd. De Award wordt jaarlijks sinds 2012 uitgereikt. In 2013 kreeg het Bimhuis in Amsterdam de onderscheiding.

MAASTRICHTSE BASSIST GEEFT BUITENCONCERT

Peter Willems. (Foto: Jean Schoubs)

Als Mozes niet naar de berg komt, dan moet de berg maar naar Mozes gaan. Zoiets moet vocalist-bassist **Peter Willems** gedacht hebben, toen hij de uitnodiging van Jazz Maastricht aannam om zondag 23 augustus op drie plekken in Maastricht een kort buitenconcert te geven. Hij deed dat op het Onze Lieve Vrouweplein (om 14.00 uur), het Rijksarchiefplein (15.00 uur) en Plein 1992 (16.00 uur). Willems studeert jazzbas en -zang aan het conservatorium in Maastricht. Als bassist won hij in 2019 een tweede prijs tijdens het Prinses Christina Jazz Concours. In dat jaar speelde hij ook met het Jesse Passenier Orkest tijdens het North Sea Jazz Festival. De bovenstaande foto maakte onze medewerker Jean Schoubs op een zomers Onze Lieve Vrouweplein.

Jamie Peet. (Foto: Joke Schot)

Slagwerkkrant Poll Award Jazz 2020 voor Jamie Peet

Jamie Peet is door de lezers van de Slagwerkkrant uitgeroepen tot de beste jazzdrummer van de Benelux. Als tweede eindigde Joost Kroon. Bruno Castelucci bezet de derde plek. John Engels staat op vier, Martijn Vink op vijf en Han Bennink op tien. Tot beste drummer in de categorie fusion/world werd Lucas van Merwijk gekozen. De Slagwerkkrant Poll Award wordt jaarlijks toegekend. De uitslag voor 2020 is te vinden in het september-oktobernummer van het blad.

OVERLEDEN

Gary Peacock, 4 september '20 (85)

Na Scott LaFaro een van de vertegenwoordigers van het moderne basspel. Beiden waren protegé van Red Mitchell; hij leerde hun 'a two-fingered right-hand technique'. Peacock werkte eerst in Los Angeles, in 1964 was hij in ons land met het kwartet van Albert Ayler (The Hilversum Session). Was veel te horen in pianotrio's: Bill Evans (1963), Paul Bley, Marc Copland, Marilyn Crispell en vooral Keith Jarrett.

Peter King, 23 augustus 2020 (80)

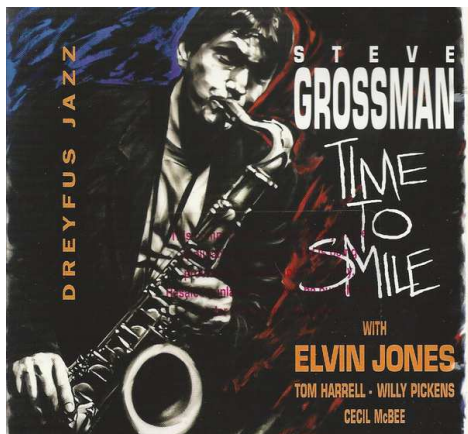
Formidabele altsaxofonist, speelde samen met zowat iedere Brit van betekenis: Ronnie Scott, Tony Kinsey, Tubby Hayes, Stan Tracey, maakte echter maar weinig platen onder eigen naam.

Charlie Persip, 23 augustus '20 (91)

Veelzijdige en veelgevraagde, maar publiekshalve ondergewaardeerde drummer. Vijf jaar bij Dizzy Gillespie. Twintig jaar actief in het muziekonderwijs, onder andere in de vorm van een 'rehearsal big band'.

Hal Singer, 18 augustus 2020 (100)

Mainstream en rhythm and blues-tenorsaxofonist, bijgenaamd Cornbread. Begon in 'territory bands', op tournee als solist, vestigde zich in 1965 in Frankrijk; ook zijn autobiografie verscheen in het Frans (1990). Tot op hoge leeftijd actief.

Steve Grossman, 13 augustus (69)

Sopraan- en tenorsaxofonist; verving in 1970 op jonge leeftijd Wayne Shorter bij Miles Davis. Daarna bij Elvin Jones en minder succesvolle uitstapjes naar fusion en rockjazz. Trok naar Europa (Italië) en richtte zich meer op hardbop.

Larry Novak, 2 augustus 2020 (87)

Pianist uit Chicago. Leidde trio's, begeleidde Peggy Lee, Pearl Bailey en andere vocalisten. Vader van drummer Gary.

Dave McKay, 30 juli 2020 (88)

Pianist. Werd blind op het einde van zijn studie. Was huispianist in Boston, werkte in New York en Californië. Begeleidde zangers, onder wie Bill Henderson. (jjm)

DOOR CORONA DIT NAJAAR GEEN OPTREDENS VAN BRUSSELS JAZZ ORCHESTRA

Het BJO oefent 23 augustus coronaproof in zaal De Singel in Antwerpen. (Persfoto)

Het Brussels Jazz Orchestra (BJO) zal dit najaar niet optreden. Het merendeel van de podia waar het zou spelen is vanwege de coronarichtlijnen te klein. Ook is er nog onduidelijkheid over de reisadviezen voor muzikanten buiten Europa, waardoor geplande projecten met internationale gasten voor onbepaalde tijd in de ijskast zijn gezet. In plaats van optreden gaat het orkest de platenstudio in. Artistiek leider Frank Vaganée: "We zullen dit najaar in één van de grootste muziekstudio's van het land, volledig coronaproof, drie studio-opnames maken. Zo zorgen we voor continuïteit voor het orkest en onze musici. En kunnen we jullie regelmatig verrassen met nieuw BJO materiaal." Eerder deze zomer trok BJO per sectie (en coronaproof) de studio in voor 'We Orchestrate Words'. In oktober doen ze hetzelfde voor een nieuw project rond Serge Gainsbourg en in de herfst gaat het orkest in zee met jong talent ('The Future Is Now'). Daarnaast gaat BJO verder met verschillende online-projecten die binnenkort worden aangekondigd.

Ouderlijk huis Cab Calloway gesloopt

Het ouderlijk huis van de fameuze orkestleider Cab Calloway (1907 – 1994) in Baltimore is gesloopt. Dit ondanks felle protesten van zijn nabestaanden. Op de plek van het huis heeft de gemeente een park gepland. De woning waarin Calloway gedurende zijn tienerjaren woonde maakte onderdeel uit van een huizenblok in verval. Nabestaanden hopen dat in het park ruimte zal zijn voor een eerbetoon aan Calloway.

Buma/Stemra helpt componisten en tekstdschrijvers

Nederlandse componisten, tekstdschrijvers en muziekuitgevers kunnen vanaf 5 oktober een beroep doen op een nieuw fonds: het Investeringsfonds Muziek. Het is 2.475.000 euro groot. Met dit bedrag worden werkbijdragen gegeven aan professionals die hun inkomsten vergaren met auteursrecht. Zij moeten nieuw werk schrijven of bestaand werk dat nog onbekend is bij het publiek uitbrengen. Het fonds is een initiatief van Buma/Stemra met medewerking van het Ministerie van OCW.

Meer info: <https://www.investeringsfondsmuziek.nl/>

Actuele berichten en concertaankondigingen vindt u op: <https://www.facebook.com/Jazzflits>

JAZZ OP PAPIER

GEMENGD III

De beeltenis van saxofonist Piet Noordijk (getekend door Dick Matena) aan een gevel in de R'damse Oude Binnenweg.

Hans Zirkzee.

**R+Jam : monument
voor Rotterdamse jazzmusici**

Rotterdam : Stichting Rotterdam Jazz Artists Memorial, 2018.

41 pag. : ill. ; 24x17 cm. – geplakt.

Bekijk het R+JAM-boekwerk hier:

<https://bit.ly/2DGyPYS>

Dacht ik dat Tony Adams na twee boeken met overzichten van platen in Engeland en Duitsland/Italië uitgeschreven was, nu blijkt hij eerder ook al deeltjes te hebben gewijd aan Frankrijk, de Oost-Europese landen, Scandinavië en Polen. Bij het laatste, met zijn 170 pagina's, het minst omvangrijke, is een verklaring op zijn plaats. De titel – '76 records' – is precies wat het zegt: het is het aantal platen dat wordt behandeld. De ondertitel – The 'Polish Jazz' Series – evenzo: alle platen verschenen in die serie op het label Polskie Nagrania Muza. Het is dan ook geen gids van alle platen die door **Polen** of in het land geproduceerd zijn. Dus wat we hier niet vinden is bijvoorbeeld 'Lola' uit 1964, de elpee op het Britse Decca, waarmee altist Zbigniew Namysłowski in het westen doorbrak, en 'Purple Sun' uit 1973 van trompettist Tomasz Stanko voor het Duitse Calig. Wel is er van de laatste 'Music For K' uit 1970, waarbij de letter K verwijst naar Krzysztof Komeda, pianist maar meer nog componist en dan vooral van filmmuziek. Van Komeda zelf is er gelukkig wel het alom gewaardeerde Astigmatic uit 1965 met beide genoemde blazers. Maar voor de vier elpees die na zijn vroege dood in 1969 op Poljazz werden samengesteld was er in dit boek weer geen plaats.

Van **Woody Allen** verscheen dit jaar zijn autobiografie 'À propos'. Behalve filmregisseur (en veel meer dan dat) speelde hij ook klarinet en wel in het genre van zijn voorbeelden Johnny Dodds en Jimmie Noone. Hoewel hij de eerste is om toe te geven dat hij daarop bepaald geen uitblinker is, liet hij zich wel omringen met een aantal musici voor een wereldtournee, wat uitmondde in de film 'Wild man Blues'.

Uit het boek licht ik een paar uitspraken die in dit verband curieus zijn te noemen.

Over komiek Mort Sahl: "Het is bijna niet te doen om te analyseren wat hem zo goed maakte, want het antwoord is: alles, en je kunt er met geen mogelijkheid precies de vinger op leggen. Laten we het erop houden dat hij mijn leven verwoestte, zoals Charlie Parker jarenlang het leven verwoestte van elke saxofoonspeler die na hem kwam." (pag. 96)

"Als ik mijn talent kon ruilen voor dat van iemand anders, levend of dood, wie zou dat dan zijn? Dat is makkelijk – Bud Powell." (slotpagina)

Het is een wat rare naam: R+JAM. Het is de afkorting van **Rotterdam Jazz Artists Memorial**. Het tekenje achter de eerste letter is het bekende kruisje voor iemand die overleden is. De stichting zal door ruime publiciteit zo langzamerhand voldoende bekend zijn. Met muurschilderingen en geëmailleerde borden, aangebracht op diverse panden in de buurt van de Oude Binnenweg, eert Rotterdam zijn overleden jazzartiesten. In 2011 maakten ze daarover een fraai uitgevoerde brochure. Inmiddels is het aantal artiesten uitgebreid met onder anderen Annie de Reuver, Rita Reys en Piet Noordijk, zodat er andermaal een fraai boekje verscheen, kleiner van formaat, nu niet alleen met een foto van elke musicus, het getekende portret en een beschrijving – door niemand minder dan Hans Zirkzee – maar aangevuld met een foto van de locatie plus een korte kennismaking met de beeldend kunstenaar. Het omslag had sprankelender gekund, gezien het kleurige binnenwerk. In het boek is een kaartje afgedrukt met een overzicht van alle veertien locaties, zodat het meteen een handige wandelgids is voor degene die de portretten zelf wil aanschouwen.

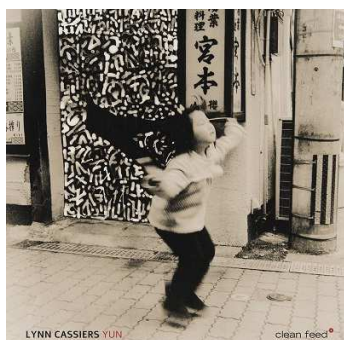
Jan J. Mulder

JAZZ OP DE PLAAT

LYNN CASSIERS

Yun

Clean Feed

In 1990 verscheen de compilatieplaat 'Red Hot + Blue', met eigenzinnige interpretaties van songs van Cole Porter. De Belgische zangeres Lynn Cassiers was toen nog maar zes jaar oud, anders had ze prima in het rijtje vertolkers gepast. Want op haar nieuwe album, 'Yun', werpt ze zich op nummers uit het Great American Songbook die nooit eerder zo geklonken zullen hebben. In de openingstrack, 'I you we', komt na een minuut of zes de zang uit een minimalistische soundscape opborrelen. En dan blijkt dat we hier te maken hebben met 'I love you' van Cole Porter. De zeven andere standards die het album bevat, krijgen elk hun eigen aanpak. Zo wordt in 'Fair deep blue skies' met de keyboardbas een heerlijke groove gezet onder 'Everything I love' (opnieuw van Porter) en wordt 'Let's call the whole thing off' (Gershwin) in 'Call it off' opnieuw uitgevonden als indiepopliedje. Tussen de zangnummers door horen we een serie improvisaties die allemaal de namen van wol kentypen hebben gekregen - 'Yun' is namelijk Mandarijn-Chinees voor 'wolk'. In die stukken horen we nog eens extra hoe goed de muzikanten op elkaar ingespeeld zijn. En met de herkenbare Fender-sound van Jozef Dumoulin en de baritonsax van Bo van der Werf heeft Cassiers een paar sterke klanktroeven in haar band.

Herman te Loo

Bezetting:

Lynn Cassiers (zang, elektronica), Bo van der Werf (baritonsax), Erik Vermeulen (piano), Jozef Dumoulin (Fender Rhodes, keyboards), Manolo Cabras (bas), Marek Patrman (drums).

Hier is de teaser van het album:

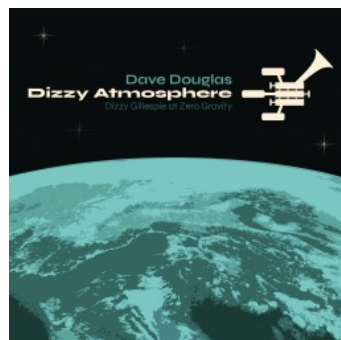
https://youtu.be/5XSp2Gi_wsM

Bent u op zoek naar de recensie van een bepaalde cd? Klik hier: <http://bit.ly/2eGAA92>

DAVE DOUGLAS

Dizzy Atmosphere

Greenleaf Music

Als trompettist Dave Douglas eer wil betonen aan zijn muzikale helden, doet hij dat niet in de vorm van imitatie of alleen maar repertoirebewerkingen. Hij duikt het liefst met eigen stukken in de essentie van de muzikale nalatenschap van zijn muzikale helden. Dat deed hij al eens met saxofonist Wayne Shorter, saxofonist Jimmy Giuffre en pianist Carla Bley. Nu begeeft hij zich met een 'tribute' aan Dizzy Gillespie op glad ijs. Als je als trompettist zo'n grootheid tot onderwerp neemt, liggen de vergelijkingen natuurlijk op de loer. Douglas mikt daarom vooral op 's mans spiritualiteit, inclusiviteit, humor en bandleiderschap. Voor wat dat laatste betreft: hij kiest voor een sextet waarin ervaren muzikanten naast jong talent staan. En zoals Dizzy jonge collega's als Jon Faddis onder zijn hoede nam, zo presenteert Douglas de talentvolle Dave Adewumi naast zich in de frontlinie. En het tweetal omspeelt elkaar, gaat elegante dansen aan en kan haast een bigband suggereren (zoals in 'Pacific' of 'Subterfuge'). Het album is overigens het uitvloeisel van een project dat twee jaar geleden in het New Yorkse Lincoln Center plaatsvond, toen met Ambrose Akinmusire als tweede blazer. De andere jonge talenten worden ook goed door Douglas uitgelicht, zoals de ritmisch sterke pianist Fabian Almazan, die geëerd wordt met de titel 'Con Almazan', waarin ook Gillespies compositie 'Con alma' verwerkt zit. Gitarist Matt Stevens is net zo'n colorist als Bill Frisell, die in de concertversie het snarenwerk voor zijn rekening nam. In de prachtige ballad 'See me now' zet hij de sfeer perfect neer.

Herman te Loo

Bezetting:

Dave Douglas, Dave Adewumi (trompet), Matt Stevens (gitaar), Fabian Almazan (piano), Carmen Rothwell (bas), Joey Baron (drums).

Luister naar een fragment van 'See me now':

<https://youtu.be/AajsTjE3SWI>

MULO FRANCEL
Crossing Life Lines
 Fine Music

Dit wordt een recensie vol opsommingen. Niets aan te doen, er valt nou eenmaal veel te zeggen. De centrale persoon is de Duitse saxofonist/klarinetist Mulo Francel; een actieve muzikant met een constante stroom cd's. Het zou bijna vreemd zijn als hij niet ook stilstond bij 75 jaar bevrijding en inderdaad: dat doet hij met dit album.

Hij stamt af van een bonte serie voorouders, onder wie een Boheemse grootmoeder. Haar nationaliteit laat zich moeilijk vastpinnen sinds de vele grensverhuivingen. Een foto van haar als kokette jongedame is te vinden in het cd-boekje. Hierin heeft Francel heel wat te vertellen. Hoe hij op dit album musicceert in wisselende bezettingen met musici uit midden- en Oost-Europa. Over de invloeden uit die landen. Over populaire én vergeten muziek van rond de bevrijding. Over de componisten bij wie hij te rade gaat.

'Crossing Life Lines' is zodoende een divers album geworden. In veertien stukken horen we onder meer een chachacha, een klezmer-klarinet, strikte danstempo's (boem-tjik-boem-tjik) en zo'n koortsachtige begeleiding als in de 'Dodenrit' van Drs P. Het lied 'Sám s Devcetem v Desti' ('Alleen met een Meisje in de Regen') lijkt afkomstig van een radio-combo uit de jaren veertig en vijftig. Het was een van die liedjes waarop werd gedanst in Boedapest, Praag en Brno.

Het repertoire komt uit alle hoeken en gaten. Van eigen werk tot melodieën van de Tsjech Bedrich Smetana - de 'Moldau' - en de Pool Frédéric Chopin: de vermaarde 'Prélude in E-mineur'. Van nostalgische standards als 'Lover man' tot bijdragen van zijn medemuzikanten. Francel speelt het allemaal met zijn verzorgde voordracht en dito timbre. Het resultaat is meer een songbook dan een jazzalbum. Wat op zich geen bezwaar hoeft te zijn. Met als boodschap: 'Alle Menschen werden Brüder' (Beethoven). Een klassieke evergreen die hier niet had misstaan. **Jeroen de Valk**

Bezetting:

Mulo Francel (tenorsax, klarinet), Izabella Effenberg (vibrafoon), Jiri Barta (cello), David Gazarov, Bernd Lhotzky (piano), Philip Schiepek, Diknu Schneeberger (gitaar), D.D. Lowka, Sven Faller (bas), Robert Kainar, Stefan Noelle (drums).

YASAM HANCILAR BAND
Rush Hour
 Isolde Records

Nu weet ik niet wanneer u deze Jazzflits leest, maar rond het uitkomen van dit nummer is er een PopUp Podium in de Amsterdamse Hallen waar Yaşam Hancilar zijn nieuwe cd 'Rush Hour' lanceert. Ik heb deze cd nu al een week in het laatje van de cd-speler liggen en dat bevalt zeer goed. Zoals de titel al suggereert betreft het hier grootstedse jazz en dat is het ook. Nieuwe fraaie songs met eigentijdse teksten met verve gezongen over skylines in het ochtendlicht en voortrazend verkeer door nauwe straten. Yaşam Hancilar streek in 2009 in Amsterdam neer om aan het Conservatorium jazz te studeren. Dat hij hierin geslaagd is bewijst wel het feit dat dit zijn derde album is en hij inmiddels een eigen muziekschool Music For Life runt. Yaşam is een echte jazz-zanger zoals Mark Murphy dat was. Het is niet voor niets dat er op deze cd een hommage aan deze vergeten jazz-zanger is opgenomen. Yaşam heeft veel van Mark Murphy; hij speelt met timing, blue notes, en voor een scatvocal draait hij zijn hand niet om. Hij grijpt je ook bij de kladden in een fraaie ballad. Zijn partners in crime zijn pianist Coen Molenaar, bassist David de Marez Oyens en drummer Enrique Firpi en die weten hoe ze Yaşam de ruimte moeten geven. En ze houden de zaak spannend met zo nu en dan een hink-stap-sprongetje en solo's met drive en energie. De teksten zijn universeel maar refereren toch vaak aan Istanbul, de stad met de duizend minaretten. Heel apart is het nummer 'Interlude 5' dat met een Turkse tekst wel een heel aparte swinger is geworden. De vertaling is in het bijgevoegde boekje opgenomen, net zoals alle andere teksten. Goede jazz-zangers moet je met een lampje zoeken, maar de cd 'Rush Hour' laat horen dat Yaşam Hancilar er een van is.

Sjoerd van Aelst

Bezetting:

Yaşam Hancilar (vocals),
 Coen Molenaar (piano),
 David de Marez Oyens (bas),
 Enrique Firpi (drums).

Luister hier naar het titelnummer:

<https://youtu.be/AajsTjE3SWI>

JULES HAY
From London To Little London
Juleshay.com

Kun je een cd slecht maar toch heel aangenaam vinden? Met 'From London To Little London' bewijst de Londense gitarist Jules Hay dat dat kan. In het Braziliaanse Londrina heeft hij met vier plaatselijke muzikanten tien eigen nummers opgenomen die een fusie van Braziliaanse ritmes en jazz laten horen. Dat levert niet de standaard softe latin jazz op, maar stevige, swingende fusionnummers. Ritmes als samba en baião gecombineerd met fusion jazz, gespeeld door competente muzikanten, houden de aandacht van de luisteraar vast. Diezelfde luisteraar moet echter wel over enig uithoudings- en incasseringsvermogen beschikken. Door de coronacrisis is de cd niet in maart, maar pas in juli verschenen en Jules Hay heeft die tijd benut door twee bonustracks te schrijven en op te nemen. De cd duurt daardoor iets meer dan een uur en dat is lang. Daar komt bij dat de mix matig is. De drums van Roger Aleixo zijn snoeihard opgenomen (vooral de snare!), de bas is zo af en toe bijna verdwenen, toetsen en gitaar zitten soms vooraan in het geluidsbeeld, maar zijn soms ook amper te horen. De samenhang op de cd is ver te zoeken, je wordt van samba naar funk, van baião naar verstilde ballad gegooid. Composities zijn soms sterk (Baiao Do Mar, Londrina Funk) maar soms ook onder de maat (Sol Da Ilha, O Inicio). De cleane soli van gitarist Jules Hay zijn nergens virtuoos.

Is het daarmee een slechte cd? Nee, zeker niet. Er staan genoeg interessante nummers, mooie soli en fijne grooves op om van deze cd te kunnen genieten. Zo af en toe de skip-knop hanteren is wel handig.

Gijs Ornée

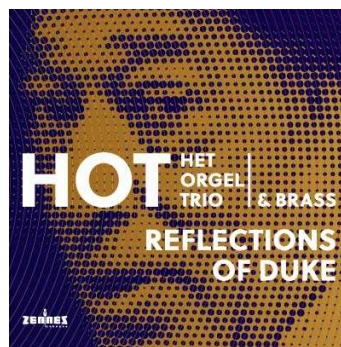
Bezetting:

Jules Hay (gitaar)
 Diogo Burka (bas, backing vocals, percussie)
 Thiago Ueda (toetsen), Roger Aleixo,
 Elthon Dias (8,9) (drums), Duda de Souza (percussie).

Bekijk hier een video over de cd:

<https://www.youtube.com/watch?v=isSnTUmLq0g>

HET ORGEL TRIO & BRASS
Reflections Of Duke
Zennez Records

Als je voor een Ellington-project trombonist Joost Buis uitnodigt, lijkt succes verzekerd. Na het magistrale, titelloze debuutalbum van All Ellington (van Eric Boeren) uit 2019 en de onlangs verschenen duo-cd met Ab Baars ('Moods for Roswell', zie JF 337) is hij nu te horen op de nieuwe plaat van Het Orgel Trio (HOT). Met 'Reflections Of Duke' bewijzen klarinettist Steven Kamperman, (kerk)organist Berry van Berkum en contrabassist Dion Nijland eer aan de grootste jazzcomponist uit de 20ste eeuw. Hoewel de wonderlijke bezetting van HOT al voldoende zou zijn geweest om een mooie draai aan het Ellington-repertoire te geven, heeft het drietal twee koperblazers uitgenodigd voor extra klankkleur. Naast de ervaren Buis is dat jong talent Ruben Drenth (trompet). Klankkleur is sowieso het sterkste punt van de bezetting, al was het alleen maar vanwege de oneindige mogelijkheden die een kerkorgel daartoe biedt. De drie leden van HOT hebben ieder een aantal arrangementen op zich genomen en daarbij vooral geput uit zowel heel vroeg werk als de late 'Sacred concerts'. Gezien het kerkaspect is die laatste keuze een logische. Het levert verrassende muziek op, mede omdat het niet het allerbekendste Ellington-werk is, maar wel goed gedijt in de combinatie van HOT plus koper. Het slotstuk van het album, 'Heaven' (gebaseerd op 'Heaven') doet zijn titel eer aan, met breed uitwaaiende orgelbegeleiding en een ontroerende klarinetsolo van Kamperman. Het album kent allerlei verrassingen, zoals de boertige orgelpartij in 'Rockin' in rhythm,' die je eerder op de kermis dan in de kerk zou verwachten. Of wat te denken van een arrangement van 'Black and tan fantasy' voor vijf melodica's en orgel? Het klinkt tegelijk melancholiek en uitdagend en levert eens te meer bewijs van de niet geringe arrangeertalenten van Steven Kamperman. **Herman te Loo**
 (Info over de reisetour: <https://hetorgeltrio.nl/>)

Bezetting:

Steven Kamperman (klarinet, altklarinet),
 Berry van Berkum (kerkorgel), Dion Nijland (bas)
 + Ruben Drenth (trompet), Joost Buis (trombone)

Bekijk het trio hier live: <https://bit.ly/2GULbOs>

STEVEN KAMPERMAN
Hildegard Opera
 Stichting Baraná

Op het cd-hoesje van de registratie van de 'Hildegard Opera' staat een aanbeveling van Theo Loevendie. Dat is veelzeggend, want de oude meester lijkt in veel opzichten op de componist die hij aanprijst: Steven Kamperman. De Utrechter is namelijk ook iemand die geen grenzen kent tussen muziekgenres en -stijlen. Afkomstig uit de jazz (en zelf rietblazer), vermengt hij die basis al jaren met elementen uit de volksmuziek en de middeleeuwse muziek. Nu is daar ook het metier van 'klassiek componist' bijgekomen. In de 'Hildegard Opera' biedt hij ons, samen met librettist Kirsten Roosen daal, een visie op het leven en werk van de 12e-eeuwse mystica, vrijdenker en componist Hildegard von Bingen. Het stuk ging tijdens November Music 2018 in première. Naast eigen noten gebruikte Kamperman delen uit Hildegards Gregoriaanse 'Ordo virtutum', die hij arrangeerde voor het kleine vrouwenkoor Wishful Singing. Hij zet die Gregoriaanse manier van zingen af tegen de meer operachtige zang van Wynanda Zeevaarder (die de rol van Hildegard vertolkt) en Marc Pantus. Ook brengt hij een contrast aan tussen het welhaast ritmeloze Gregoriaans en de fijne ritmiek van het instrumentale ensemble: HOT (Het Orgel Trio), aangevuld met altviolist George Dumitriu. Daarnaast weet Kamperman in de sfeer van de totale opera subliem af te wisselen tussen dramatiek, ingetogenheid en zelfs joligheid ('Drink bier'). Zo wordt het een stuk muziektheater van vlees en bloed, en geen cerebrale exercitie, en ook zonder het toneelbeeld blijft het stuk volledig overeind.

Herman te Loo

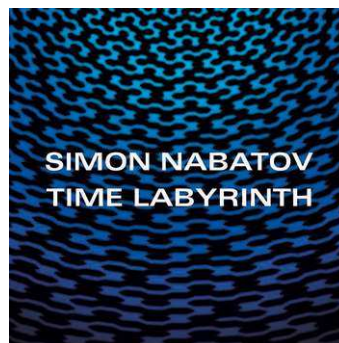
Bezetting:

Wynanda Zeevaarder (mezzosopraan), Marc Pantus (bas-bariton), Wishful Singing (koor); HOT (Het Orgel Trio) +: Steven Kamperman (klarinetten), George Dumitriu (altviool), Dion Nijland (bas), Berry van Berkum (kerkorgel).

Bekijk hier de trailer:

<https://youtu.be/za00K-JFo30>

SIMON NABATOV
Time Labyrinth
 Leo Records

Dit nieuwe album van pianist Simon Nabatov, 'Time Labyrinth', kwam gelijktijdig uit met 'Dance Hall Stories', dat ik in de vorige JF besprak. Zowel qua bezetting als muzikale intenties verschillen de platen enorm van elkaar. Waar het vorige album duoen triosituaties bood en open improvisaties, is hier sprake van een septet en flink wat uitgeschreven materiaal. De afwezigheid van een slagwerker wijst al in de richting van het idioom: we kunnen hier spreken van kamermuziek. Veel van wat we horen, refereert eerder aan modern klassieke muziek dan aan jazz, hoewel 'Reader' (met een wonderschone fluitsolo van Frank Gratkowski) en het slotstuk, 'Choral' (met een Ellingtoniaanse weelderigheid), wel degelijk in die richting wijzen. Zoals de titel van het album al suggereert, houdt Nabatov zich in de composities bezig met het fenomeen 'tijd'. Die openbaart zich in elk stuk weer op een andere wijze. In 'Right off', bijvoorbeeld, worden staccato klankblokken (denk Louis Andriessen) afgewisseld door stiltes en een lyrische trombonesolo van Shannon Barnett (met haar 38 jaar de benjamin van de groep). Naarmate het stuk vordert, kruipen die twee structuren steeds dichterbij elkaar toe, tot ze onontwaaarbaar zijn. 'Metamorph' klinkt druk en uptempo, maar straalt tegelijk rust uit. De piano biedt af en toe wat schmierende passages, terwijl tenorsaxofonist Matthias Schubert de longen uit zijn lijf blaast in een typerende solo. En zo toont Nabatov zich ook met dit album weer een meester, zowel op de toetsen als in de noten.

Herman te Loo

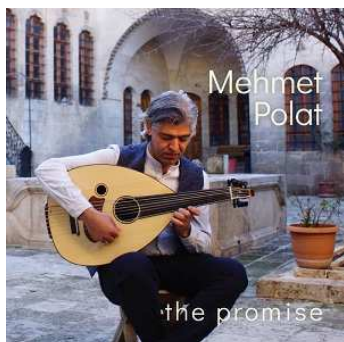
Bezetting:

Shannon Barnett (trombone), Melvyn Poore (tuba), Frank Gratkowski (altsax, klarinet, basklarinet, fluit), Matthias Schubert (tenorsax), Simon Nabatov (piano, composities), Hans W. Koch (synthesizer), Dieter Manderscheid (bas).

Luister hier naar 'Right off':

<https://youtu.be/eTlqrD4MeS4>

MEHMET POLAT
The Promise
 Aftab Records

In zijn soloalbums lijkt ud-speler Mehmet Polat steeds andere accenten te leggen in de muzikale invloeden die hij samenbrengt. Op zijn nieuwste cd, 'The Promise', horen we meer jazzelementen dan in zijn vorige werk (alhoewel die er zeker in aanwezig waren). Met bassist Daniel van Huffelen en drummer Joan Terol Amigo zet de Amsterdams-Turkse muzikale wereldburger een aantal trio-tracks neer die de vergelijking met Rabih Abou-Khalil oproepen: avontuurlijke improvisatiemuziek waarin traditie hand in hand gaat met exploratie en vernieuwing. Al vanaf de openingstrack, 'Firefighters', is de sfeer in deze richting gezet, die tot en met het funky 'My cultural womb' wordt bewaard. Maar Polat zou Polat niet zijn als hij het daarbij zou laten. Hij zoekt net zo lief de muzikale wereld van het Midden-Oosten op met de raamtrommels en de darbuka van Alper Kecec. In 'Pathfinder', bijvoorbeeld, dat met zijn melancholie de soundtrack zou kunnen zijn voor een reportage over het leed in dit deel van de wereld. Polat schuwt ook de humanistisch-politieke stellingname niet, en kiest in de vocale nummers voor de Koerdische zangers Shwan Sulaiman ('Being the voice') en Mikail Aslan ('Nêterseno'). In Polats vaderland zou dat een sterk politieke keuze zijn. Hier telt vooral de muzikale waarde, en die is (gezien de sterke vocale bijdragen en de fraaie klarinet van Aslan) groot. Verder onderzoekt Polat verbanden tussen Arabische makams en flamenco ('Permission') en is hij niet vies van wat elektronica op zijn tijd (de gitaarpedalen in 'Symbolizations'). Het maakt 'The Promise' tot een rijke, afwisselende en diepgaande plaat.

Herman te Loo

Bezetting:

Mehmet Polat (ud, composities) + Shwan Sulaiman (zang), Mikail Aslan (zang, klarinet), Sinan Arat (ney), Cemil Qocgiri (tenbur), Elnur Mikayilov (kamancha), Daniel van Huffelen (bas), Joan Terol Amigo (drums), Alper Kecec (darbuka, raamtommels), Ruven Rippik (cajon, snare, percussie, effecten).

Luister hier naar tracks van het album:

<https://bit.ly/3kfh8X>

TRIOLOGY
Parker Par Coeur
 CNM

Heb je een reden nodig om de muziek van Charlie Parker af te stoffen? Eigenlijk niet, want het instituut Parker mag dan wel zijn weggezakkt in de plooiën van de tijd, zijn opnames klinken nog even uitbundig en fris. Maar als er toch een reden moet worden gezocht om het stof van de muziek van Parker af te blazen is dit jaar wel goed gekozen. Charlie Parker werd namelijk honderd jaar geleden geboren. Zijn levenswandel was even destructief als die van Amy Winehouse, maar zijn nalatenschap is wel heel veel groter. De Belgische formatie TrioLOGY heeft een flinke greep uit het repertoire van Parker genomen. Het is een feest van herkenning voor wie al wat wortels heeft in de jazz en wellicht een eyeopener voor de nieuwkomer. Carlo Nardozza speelt trompet en Parker deed zijn kunstje op altsax, maar Carlo heeft zo'n souplesse en mooie toon dat je de springerige altsound van Parker op slag bent vergeten. De triobezetting met naast Nardozza, Tim Finoulst op gitaar en Christophe Devisscher op bas, creëert een heerlijke open atmosfeer. Solo's zijn meeslepend mooi, maar blijven dicht bij de melodelijn. Wat dat betreft kleurt TrioLOGY de Parker-stukken keurig binnen de lijntjes. De geluidskwaliteit is voortreffelijk. De groep TrioLOGY beleeft met 'Parker Par Coeur' zijn cd-debuut. Wat mij betreft grasduinen deze muzikanten nog meer door de jazzhistorie om de muziek van lang geleden voor de vergetelheid te behoeden. Dit trio heeft zoveel kwaliteit dat ze het dof geworden tafelzilver van de jazz weer kan laten glanzen als toen.

Sjoerd van Aelst

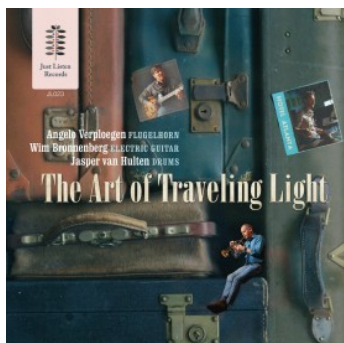
Bezetting:

Carlo Nardozza (trompet),
 Tim Finoulst (gitaar),
 Christophe Devisscher (bas).

Maak hier kennis met dit trio:

<https://www.youtube.com/watch?v=po62DXG8sL4>

VERPLOEGEN/BRONNENBERG/VAN HULTEN
The Art Of Traveling Light
Just Listen Records

Of het nou door Chet komt, zijn navolgers of andere bronnen - we horen steeds vaker fluisterende trompettisten. Sommigen nemen maar meteen de bugel erbij, want dat fluistert gerieflijk. Wat menige fluisteraar over het hoofd ziet, is dat Chet ook de blues kon hebben en flink in uptempo's kon uitpakken. Angelo Verploegen heeft dat goed in de gaten. Zijn spel is niet alleen 'sound', er zijn ook lange melodische lijnen en hij blaast beslist niet alleen ballads; neem Bud Powells hectische 'Dance of the infidels'. Of zijn 'original' 'File under exit', wat 'I got rhythm' is in een voortvarend tempo.

Belangrijker dan deze technische details zijn de zeggingskracht - om dat zo vaak misbruikte woord maar eens van zolder te halen - en het subtiele samenspel van deze wonderlijke bezetting. Miles in 'L'Ascenseur Pour L'Echafaud' en Chet, 'Live At The Moonlight', om de gedachten te bepalen. Maar ook: Ruby Braff, die zo elastisch door alle octaven huppelde, met af en toe een onverwachte duik naar het laagste register.

De gitarist geeft blijk van een vanzelfsprekende maatvastheid. Hij zou chord-melody kunnen gaan spelen à la Joe Pass en Bucky Pizzarelli, maar houdt het kleintjes. De drummer lijkt ondanks de bezetting ook door niets in zijn vrijheid beperkt.

Door het ontbreken van de bas gaat Verploegen een stap verder dan de genoemde idolen. Geen bas, nog meer transparantie. In 'Time after time' doet zelfs de gitarist niet mee en in 'Nature boy' kan de slagwerker even koffie gaan halen. De afsluiter 'In the wee small hours of the morning' doet Angelo moederziel alleen, de tekst indachtig. Het is trapezewerk zonder vangnet, een hele toer om onderhoudend te blijven, maar het lukt. Misschien ook wel omdat het repertoire een aantal onverslijtbare standards bevat, dat houvast biedt. Bovendien zijn alle stukken in zorgvuldige arrangementjes gevat. Zo ontstaat muziek waarin elk toetertje, elke pling en elk ritseltje telt, ook al wordt er schijnbaar gemusiceerd met een slaapwandelend gemak. Steeds minder instrumenten; dat lijkt de rode draad in Verploegens platenoeuvre. Hij kwam bijna veertig jaar terug op als bigbandblazer, begon zijn eigen sextet The Houdini's, trad daarna op in kwartetbezettingen en weer later met het trio Tois. Begin dit jaar verscheen een duo-album met Van Hulten. Daarna verwacht je een cd met solotrompet, maar hij deed er voor deze cd 'The Art Of Traveling Light' dus juist een muzikant bij. (Dat is nog altijd reizen zonder veel gesjouw, zoals de titel van dit album al aangeeft.) Benieuwd hoe dit avontuur verder gaat.

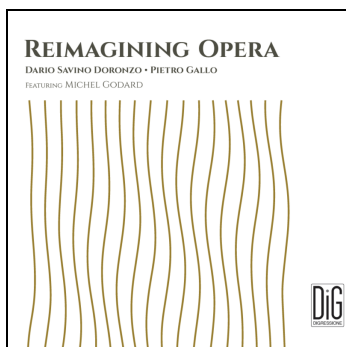
Jeroen de Valk

Bezetting:

Angelo Verploegen (bugel),
 Wim Bronnenberg (gitaar),
 Jasper van Hulten (drums).

Bekijk hier een video over de cd:

<https://www.youtube.com/watch?v=hjTzo9Bj7gw>

DARIO DORONZO/PIETRO GALLO**Reimagining Opera**DiG (<http://www.dariodoronzo.it/>)**Bezetting:**

Dario Savino Doronzo (flugelhorn),
Pietro Gallo (piano),
Michel Godard (serpent).

Luister hier naar 'Nessun Dorma':

<https://tinyurl.com/yved36nk>

Op de cd 'Reimagining Opera' (2019) hebben bugelspeler Dario Savino Doronzo en pianist Pietro Gallo zeven opera-fragmenten opgenomen. Zes aria's en een ouverture, van uiteenlopende componisten, zoals de 'uitvinder' van het genre opera Claudio Monteverdi (1567-1643) en de latere Giuseppe Verdi (1813-1901). Het project is door deze musici de afgelopen jaren regelmatig met groot succes uitgevoerd over de hele wereld, tot aan Carnegie Hall toe. De cd is het - in de studio opgenomen - resultaat. Op enkele stukken speelt de Fransman Michel Godard mee, op de (niet: 'het') serpent, een antiek blaasinstrument dat als een lichte tuba klinkt. Godard voegt het achtste stuk toe, een duet voor serpent en bugel. Op deze cd wordt klassieke muziek op een jazzmanier vertolkt, inclusief improvisatie. Dat geeft aanleiding om wat uitgebreider stil te staan bij cross-overs tussen jazz en klassiek. Er is wel eens schamper gezegd dat het 'verjassen' van een klassiek werk het mooie erfgoed geweld aandoet. Inderdaad zou een liefhebber van de romantische klassieken verschrikt uit zijn stoel kunnen opveren als hij de scheurende altsax van Earl Bostic hoort, dwars door Liszt's 'Liebes-traum'. Grappig, maar dit is geen poging om het werk van Liszt serieus onder de aandacht te brengen.

[...vervolg in de rechterkolom](#)

Cross-overs tussen jazz en klassiek

Als een jazzversie het klassieke werk serieus als uitgangspunt neemt, kan dit nieuwe gezichtspunten opleveren. Zo is de bewerking door Gil Evans en Miles Davis van Rodrigo's gitaarcompositie 'Concerto d'Arranguez' een indrukwekkend muzikaal hoogtepunt. Vibrafonist Gary Burton en pianist Makoto Ozone gaven een nieuwe visie op stukken zoals 'Le Tombeau de Couperin' van Maurice Ravel. Zo zijn er veel voorbeelden van jazz op basis van klassieke werken. Ook ons land kent jazzmusici die klassiek als uitgangspunt nemen, zoals pianist Peter Beets, saxofonist Dick de Graaf, pianist Paul Stark en nog vele anderen.

Terwijl jazzmusici klassiek gebruiken, zijn er ook componisten uit de klassieke muziekwereld die zich door jazz laten inspireren. In het begin van de twintigste eeuw beschouwden sommigen van hen de toenmalige jazz als een 'exotisch en verfrissend' element. Maurice Ravel verwerkte blueselementen in een vioolsonate en Claude Debussy schreef een ragtimestuk ('Golliwog's cakewalk'), evenals Igor Stravinsky ('Ragtime'). Stravinsky schreef later het 'Ebony concerto' voor bigband. Het verst ging Darius Milhaud. Hij bezocht eind jaren twintig diverse jazzclubs in New York, schafte jazzplaten aan, bestudeerde deze en verwerkte jazzinvloeden, zoals een impressie van 'blue notes', in zijn balletmuziek 'La Creation Du Monde'.

Niet iedere klassieke componist was in die tijd enthousiast over jazz; sommigen beschouwden jazz als vulgair en verwerpelijk afval, een afwijzing die in de 'academische' muziekwereld nog lang doorwerkte: tot in de jaren zestig kon een conservatoriumstudent van de opleiding worden verwijderd als men er achter kwam dat deze elders jazz speelde. Die tijd is voorbij en sinds ongeveer 1976 wordt jazz onderwezen op conservatoria.

Klassiek door jazzmusici

Het lijkt misschien een grote stap om als jazzmusicus klassieke composities ter hand te nemen, maar nader beschouwd valt dat wel mee, want men improviseert sowieso vaak over materiaal uit andere genres, zoals songs uit musicals en films ('The Great American Songbook'). De stap van die songs naar aria's uit opera's is niet zo groot.

Dat de harmonische principes van veel klassieke muziek en van veel jazz in grote lijnen hetzelfde zijn, opent deze mogelijkheid. Het grootste verschil tussen jazz en klassiek ligt niet in de tonale uitgangspunten, maar in het belang dat wordt gehecht aan improvisatie. In de jazz neemt die een centrale plaats in, terwijl ze in de gangbare klassieke uitvoeringspraktijk vrijwel verdwenen is sinds het midden van de negentiende eeuw.

Om tot een jazzuitvoering van een klassieke compositie te komen, is enige analyse nodig, want het stuk moet worden geconverteerd naar jazzidioom. Dat is in wezen niet anders bij songs uit 'The Great American Songbook', al wordt het ons daar makkelijk gemaakt door 'leadsheets' (in de loop der tijd vervaardigde partijtjes met alleen een melodielijn plus akkoordsymbolen). Die zijn kant en klaar gereed voor improvisatie. In een verleden (renaissance, barok) kwamen vergelijkbare eenvoudige partijtjes ook in de klassieke muziek voor, waardoor de uitvoerende musici de nodige vrijheid kregen.

Drie criteria

Jazzversies van klassiek werk kunnen aan de hand van drie criteria worden beoordeeld. Wordt, om te beginnen, de desbetreffende compositie serieus als uitgangspunt genomen?

[...vervolg op de volgende pagina](#)

Voorts: heeft men daarbij een stijlbreuk in de uitvoering vermeden? Zo'n stijlbreuk krijg je (bijvoorbeeld) als een jazzpianist een pianocompositie van Chopin eerst – onbegeleid – op de 'klassieke manier' uitvoert, waarna bas en drums inzetten en men over de akkoorden van het stuk op een jazzmanier gaat improviseren. Dat is vlees noch vis, twee idiomen achter elkaar geplakt. Het derde criterium, in het verlengde van het tweede, betreft de vraag of de jazzuitvoering iets toevoegt, een op zichzelf staand stuk goede muziek tot stand brengt, dat ook los van het origineel overeind blijft.

De uitvoeringen van operafragmenten op de cd van Doronzo en Gallo doorstaan de toets van deze drie criteria ruimschoots. Niet alleen zijn hier uitstekende musici aan het woord, hier wordt het oorspronkelijke werk serieus genomen en bijzonder fraai ten gehore gebracht. Er zijn geen stijlbreuken. De originele melodien worden op bugel enigszins in klassieke stijl uitgevoerd, maar wel met een jazzmatige pianobegeleiding, veelal een ballad-achtige benadering met akkoordbrekingen plus melodische invulling. Soms wordt de melodie, zoals in 'Se tu m'ami' van Parisotti, door de bugel enigszins stijfjes en schools gespeeld, dicht bij het geschreven notenbeeld, zonder veel 'verhalende' interpretatie. Een klassieke vocalist zou dit met meer interpretatie hebben gedaan, vreemd genoeg. De geïmproviseerde solo's verderop maken gelukkig weer veel goed. Deze muziek heeft beslist een eigen bestaansrecht naast de originele operafragmenten. Je hoeft die niet eens te kennen om van het resultaat te kunnen genieten.

De meeste stukken gaan in langzaam, ballad-achtig, tempo. Vaak krijgt de pianist grote ruimte om lange intro's en intermezzo's te spelen. Hij kiest daarbij smaakvolle akkoorden in jazzidoom die goed bij de melodien passen, terwijl ze vaak niet uit het origineel afkomstig zijn. Bijvoorbeeld gebruikte men in de tijd van Monteverdi beslist geen 'mol-tien'-akkoorden, zoals we die in de jazz kennen. Het stuk 'Nessun dorma' van Puccini is geheel een pianosolo, waarin de melodie wordt voorzien van smeuge jazzakkoorden. Dit doet een beetje denken aan de soloconcerten van pianist Keith Jarrett uit de jaren zeventig.

[...vervolg in de rechterkolom](#)

Gallo (links) en Doronzo op een concertaffiche.

Hoewel de opnamen zonder publiek tot stand zijn gekomen, kun je deze cd het beste omschrijven als het akoestisch verslag van een sfeervol, op hoog niveau gebracht, jazzrecital waarbij het publiek aandachtig op stoeltjes zit te luisteren. Het is geen plaat waar de luisteraar op een stevige beat zal gaan meeknippen of -wippen, al zitten er enkele stukken bij waar het in driekwartsmaat enigszins begint te swingen, met name in de aria's van Pietro Mascagni en van Giovanni Paisiello.

Het geheel is, zo te horen, opgenomen op de manier van klassieke muziek, zonder 'close miking'. Je hoort dus de akoestiek van de ruimte waarin men speelt, waardoor het gevoel ontstaat dat je er als luisteraar bij zit. Een klein minpuntje in de opname: in 'Si dolce è 'l tormento' van Monteverdi hoor je bij 5.31 een moment waar kennelijk iets fout ging, je hoort een vreemd schurend bijgeluid en een merkwaardige overgang van de serpent-solo naar de bugel, die vervolgens wat overstuurd is opgenomen. Hier had met wat extra 'editen' wel iets aan gedaan kunnen worden, vermoed ik.

Afgezien daarvan blijkt de bugel van Doronzo qua klank heel goed te mengen met de serpent van Godart, die dit moeilijke instrument, dat vooral bekend is uit de oude muziekpraktijk, opvallend zuiver bespeelt. In het stuk van Monteverdi speelt Godart, die zowel in de jazz als in de oude muziek goed thuis is, overigens een prachtige solo. Wat mij betreft had Godart best wat vaker mee mogen doen dan op drie tracks.

Ruud Bergamin

YANNICK HIWAT QUINTET

Bezetting:

Yannick Hiwat (viool),
Alessandro Russo (tenorsax),
Alexander van Popta (piano, keyboards),
Bill Mookhoek (basgitaar),
Niek de Bruijn (drums).

Datum en plaats:

5 september 2020,
Lantaren Venster,
Rotterdam.

Pianist Alexander van Popta speelt solo de introductie van 'Sphynx gate', waarin hij bedachtzame lyriek geleidelijk transformeert naar funky grooves. Bij een tempowisseling voegt de groep zich bij hem. Samen klinken ze als een ensemble dat een gelaagd, bijna symfonisch geluid laat horen, in delicaat samenspel. Violist Yannick Hiwat dringt zich niet naar voren als de onbetwiste solist. In een gelijkwaardig proces onderscheidt hij zich met atypische vioolswing die hij verbindt met contrasterende sequensen en improvisaties. Een zonsopkomst waar de kleuren vanaf spatten.

Hiwat heeft een zevensnarige mezzoviool die speciaal voor hem is gebouwd, die de intensiteit en het bereik van een cello heeft en waarmee hij volop aan het experimenteren is.

Na een half jaar viruspauze is Yannick Hiwat terug op de Bühne. Met een olijke twinkeling in de ogen vertelt hij hoe fijn het is om weer te kunnen spelen voor publiek. "Sold out, er kan echt niemand meer bij", zegt hij met een ironische kwinkslag. Hij is van plan om vanavond een feestje te bouwen en nodigt iedereen nadrukkelijk uit daaraan mee te doen. De respons uit de zaal klinkt veelbelovend. Een belofte die van twee kanten zal worden waargemaakt. In de ballad 'Man of the light' schetsen Popta en Hiwat ingetogen melodieën. Serene dromerigheid. 'Naima' wordt solo gespeeld door drummer Niek de Bruijn. In een allegorisch opgezette sculptuur verweeft hij strakke ritmiek met het totale klankpalet van trommels en bekens.

...vervolg in de rechterkolom

JAZZ OP DE PLANKEN

Yannick Hiwat. (Foto: Joke Schot)

'Horse and the flying panter' is een fraai gearrangeerd stuk. Filmische passages roepen beelden op van een desolaat landschap waarin grooves worden getemd tot anekdotische flarden. Opvallend is de unisono samenklank van de viool en het ingetogen spel van tenorsaxofonist Alessandro Russo, dat in verschillende arrangementen terugkomt. Basgitarist Bill Mookhoek sluit daar fraai op aan met 'contrapuntische' lijnen die hij subtiel inkleurt met elektronica.

In de afgelopen maanden werden we niet alleen beïnvloed door corona, maar ook geconfronteerd met de schrijnende ongelijkheid die de Black Lives Matter- beweging ook in Nederland stevig op de kaart zette. Yannick vertelt het verhaal over de moord op de 23-jarige Elijah McClain, die door drie politiemensen wordt gedood omdat hij een verdachte indruk maakt terwijl hij aanstalten maakt om zijn eigen huis binnen te gaan. "Als zwarte muzikant sta ik hier niet alleen om de culturele wortels van mijn voorouders te vertolken, maar ook als iemand die intens verlangt naar medemenselijkheid." 'I was stopped my music to listen' is aan hem opgedragen. In dit requiem klinkt etherische schoonheid als een oproep tot hoop en verdraagzaamheid. Sinds 2017 beschikt Yannick Hiwat over een zevensnarige mezzoviool die speciaal voor hem is gebouwd. Hij is de enige die speelt op dit instrument, dat qua bereik en intensiteit kan klinken als een cello. Om alle technische en muzikale uitdagingen te kunnen benutten, is hij nog volop aan het experimenteren. In de praktijk is daar niets van te merken, want Yannick volgt een koninklijke route.

Er volgen verschillende nieuwe composities waarin de spanning langzaam wordt opgevoerd.

Atmosferische muziek en serene sferen maken plaats voor heroïek. In alle stukken is het verhalende element een onmisbare schakel, waardoor mijmering en extase vaak dicht bij elkaar liggen. Kleurrijke interacties blijven verrassen en maken de muziek onvoorspelbaar. Zonder enig effectbejag groeit dit feestje uit tot een dampende happening.

Roland Huguenin

Actuele berichten en concertaankondigingen vindt u op:
<https://www.facebook.com/Jazzflits>

ANGELO VERPLOEGEN

Bezetting:

Angelo Verploegen (bugel),
Wim Bronnenberg (el-gitaar),
Jasper van Hulten (drums).

Datum en plaats:

27 augustus 2020,
Willem II Toonzaal, Den Bosch.

Heel langzaam en voorzichtig komt het jazzleven weer op gang. Een vreemde gewaarwording voor uw recensent, die zes maanden geen concert heeft bijgewoond. Zou ik vroeger hebben geschreven dat er maar weinigen naar het optreden van het trio van Angelo Verploegen waren gekomen, nu schrijf ik dat de twee sets met 36 bezoekers uitverkocht waren. Het is wennen, ook voor de musici. Het optreden was in feite de lancering en presentatie van de nieuwste cd van Angelo Verploegen en moest nu twee keer, in een vroege en een late set, worden herhaald. Omdat in beide sets vrijwel de volledige cd werd gespeeld is dat een prestatie om hoe dan ook bewondering voor te hebben.

The 'Art Of Traveling Light' heet de cd en die zou dus moeten gaan over reizen, eventueel met zo weinig mogelijk bagage. De cd en ook het optreden bestaat uit een verzameling prachtige standards, jazzclassics en eigen nummers, maar het thema 'reizen' was niet zonder meer steeds duidelijk. Wat hebben 'Hub's hub' genoemd naar Hub van Laar, de maker van Verploegens bugel, 'Baubles bangels and beads' en Bud Powells 'Dance of the infidels' met reizen te maken? Maar Verploegen verbond slim en inventief het onmogelijke aan elkaar zodat het reisverhaal ten slotte toch kloppend werd, al drong zich ook de gedachte op dat Verploegen in staat is om elke andere mooie compositie in zijn concept te praten. En ook dat de nummers van de cd vooral gekozen waren omdat ze zo mooi zijn en het perfecte middel om zijn bugel in ballads en medium-tempostukken te laten schitteren. Vreemd is het wel dat het titelstuk, de prachtige ballad 'Traveling Light', vooral bekend van Billie Holiday's uitvoering op het album 'Lady Sings The Blues' ontbrak. Dit kleine smetje op een verder smetteloze cd en optreden zal binnenkort worden weggepoetst door dit nummer bij de komende live-optredens op het programma te zetten. Het optreden en de cd waren bijna identiek, beide tegen de perfectie aan en beide van een grote schoonheid. Alleen het laatste nummer van de cd, [...vervolg in de rechterkolom](#)

Angelo Verploegen. (Foto: Tom Beetz)

'In the wee small hours of the morning', werd vervangen door het in het reisschema passende 'Take the A-train', waarin de bugel een duo-optreden had met de drums van Van Hulten. Eerlijk is eerlijk, want gitarist Bronnenberg had die duo-mogelijkheid met Verploegen immers al gehad in Eden Ahbez' 'Nature boy'.

De kracht van dit trio zit in Verploegen zelf, die mooier en beter speelde dan ooit tevoren, en in de superpassende Van Hulten en Bronnenberg. Door het ontbreken van piano en bas is een enorme ruimte gecreëerd die alle drie ten volle benutten. Bronnenberg maakt gebruik van het unieke gitaargeluid van zijn prachtige klassieke 1956 Gibson L4, maar geeft daaraan soms ook een ruw randje waarmee hij het gepolijste geluid van de bugel net dat extra stukje spanning geeft. Jasper van Hulten lijkt de bescheidenheid zelve door zich weg te cijferen in dienst van een groter belang. Het is schijn want zijn constante versieringen, tikje hier, ritseltje daar, zijn van een grote precisie die kracht, body en variatie aan het trio geven. De hoofdrol is weggelegd voor Angelo Verploegen. Zijn bugelspel is van superieure klasse. Hij speelt met een toon zo rond en vet als slagroom, buigt de noten als het soepelste rubber, en dat alles met een vlekkeloze techniek. Hij soleert met een autoriteit die hem in staat stelt elk idee, hoe gefundeerd in de jazztraditie of hoe wild ook, uit te voeren. Dit trio toert binnenkort door ons land voor een beperkt publiek. Laat je dit niet door de neus boren.

Tom Beetz

Wim Bronnenberg. (Foto: Tom Beetz)

WALK THE PIANO

Datum en plaats:

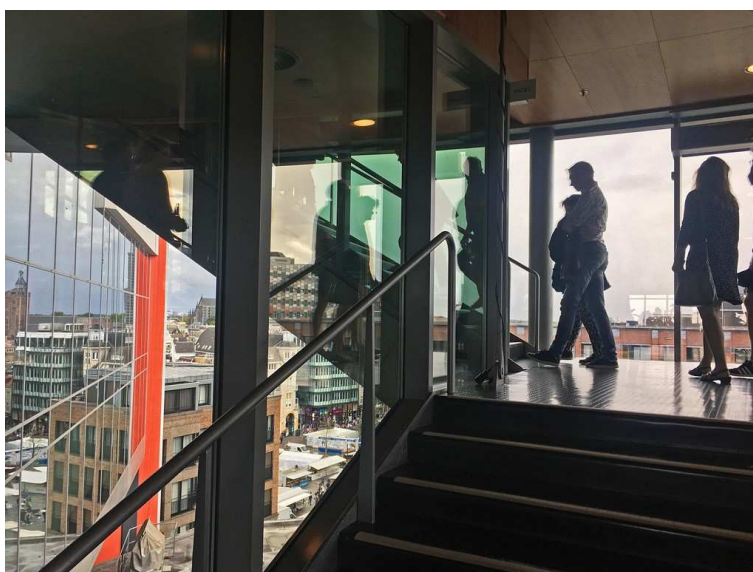
22 augustus 2020
TivoliVredenburg, Utrecht

Muziektheatercomplex TivoliVredenburg (TV) is gevestigd in een imposant verzamelgebouw dat functioneert als een autonome binnenstad. In het grote gebouw huist een aaneenschakeling van functies en sferen. Zes concertzalen 'zweven' via een cascade van meanderende routes via (rol)trappenhuizen, gangen, foyers, pleinen, terrassen en verscholen intieme hoekjes. 'Walk The Line' is een tour langs de vier kleinere zalen, waarin korte concerten worden gegeven, bedoeld als promotie van het gebouw. Het is ook een programmaconcept waarmee TV een speelse draai geeft aan de beperkingen van corona en toch een verscheidenheid aan artiesten kan laten optreden, ook al moeten die op zo'n dag acht keer hetzelfde repertoire spelen. Deze opzet blijkt goed te werken.

Om het half uur begeleiden twee hosts een select publiek. Deze zaterdag is exclusief gereserveerd voor de piano. Vijf pianisten demonstreren ieder op eigen wijze de veelzijdigheid van hun instrument en oneindige mogelijkheden van de 88 toetsen die het klavier telt. De Georgische **Nino Gvetadze** kwam voor muziekstudie naar Nederland. Inmiddels geeft ze wereldwijd optredens en is ze docent aan het conservatorium in Amsterdam. Ze speelt vooral werk van romantici en modernisten als Liszt, Rachmaninov en Debussy. In haar korte recital verbindt ze lyrische stukken van ...[vervolg op de volgende pagina](#)

Pieter de Graaf. (Foto: Joke Schot)

Anderhalve meter afstand. (Foto: Joke Schot)

Actuele berichten en concertaankondigingen vindt u op:
<https://www.facebook.com/Jazzflits>

de Engelse componist Cyril Scott en de vermaarde Fransman Claude Debussy, die fans en vrienden van elkaar waren. Ooit wellicht wegbereiders van de jazz, zeker inspirerend voor jazzliefhebbers van nu.

Die jazzliefhebbers van nu zullen de oren spitsen bij de 'Sacre du Printemps' van Igor Stravinsky. Zonder twijfel is deze compositie een fundament van de hedendaagse muziek. Het stuk werd geschreven voor het fameuze en destijds choquerende Ballets Russes van Serge Diaghilev. Het blijft een sensatie om de sterk ritmische muziek live te kunnen horen. Zeker als **Gerard Bouwhuis** en **Sepp Grotenhuis** de Steinway-vleugel laten sidderen op zijn oerdegelijke grondvesten.

De muziek van pianist-componist **Pieter de Graaf** wekt de schijn raakvlakken te hebben met illustere voorbeelden. Hij volgt een onafhankelijke route die aanhaakt bij klassiek, jazz, pop en minimal music. In zijn solowerk creëert hij een droomwereld waarin zijn 'gewone' upright piano rondzweeft in geraffineerd gearrangeerde elektronica. De sfeer die hij bereidt is bedwelmende meditatie. Het optreden van **Bram De Looze**, een kroonjuweel van de Belgische jazz, is beslist het pièce de résistance. Hij is niet alleen bekend van zijn LABtrio. Vorig jaar schitterde hij tijdens het North Sea Jazz Festival in MiXMONK, waar hij de onmisbare ruggengraat in is. Dit jaar zou hij in april solo zijn opwachting maken bij het festival Transition. Een optreden waar naar werd uitgekeken.

De afgelopen vijf jaar stortte De Looze zich ook op zijn soloprojecten, waarbij hij vaak een bijzonder instrument bespeelde. Nu bespeelt hij een rechtbesnaarde en anders gestemde vleugel van Chris Maene. Zijn laatste cd draagt de titel 'Colour Talk', die goed beschrijft wat er valt te verwachten. De Looze maakt de hooggespannen verwachtingen meer dan waar. In zijn improvisaties weeft hij talloze ingevingen en associaties tot een organisch geheel. De klank van Chris Maene is rijk en helder. Het toucher van De Looze rechtvaardigt verbazing, ook al beschik je over een geofend oor. De tour door TV is een verleidelijke gestic. Zonder de andere pianisten tekort te doen, zou je wensen alle acht de optredens van Bram De Looze in één lange adem te kunnen toehoren.

Roland Huguenin

Nino Gvetadze. (Foto: Joke Schot)

Bram De Looze. (Foto: Joke Schot)

Zonder de andere pianisten tekort te doen, zou je wensen alle acht de optredens van Bram De Looze in één lange adem te kunnen toehoren.

Gerard Bouwhuis en Sepp Grotenhuis. (Foto: Joke Schot)

CHARLIE PARKER (29/8/1920 – 12/03/1955)

Als je Parker wilt doorgronden, dan moet je vooral naar zijn muziek luisteren! De geboortedatum van Charlie Parker, 29 augustus 1920, was de reden om nu muzikale tijd te besteden aan de fameuze Amerikaanse altsaxofonist. Hij werd geboren in Kansas City en overleed in Manhattan, NYC. Parker ligt begraven in Kansas City, Jackson County, Missouri. Zijn eerste opnamen gaan terug tot 1937, zijn laatste dateren van december 1954.

Aan het einde van deze bijdrage besteed ik aandacht aan 'Charlie Parker – L'Oiseau Rare en Liberté' – een cd-tje bijgevoegd bij het maandelijkse Franse Jazzmagazine.

Luistertip: sta stil bij de verbazingwekkende snelheid waarmee Parker 'Tico tico' vertolkt op 12 maart 1951, een nummer populair gemaakt door de Andrews Sisters met Vic Schoen and his Orchestra (7 maart 1944, Decca 18606).

Luister hier: <https://bit.ly/3m8QKJb>

Een eerste opname dateert uit 1931 door het Orquestra Colbaz. Ook Gary Bartz (altsax), Larry Willis (piano), Buster Williams (bas), Ben Riley (drums) spelen 'Tico tico' (20 januari 1994, Challenge 70001).

Dat Parker specialist was in vogelkunde blijkt uit zijn repertorium of zijn composities: 'Ornithology', 'Yardbird suite', 'Bird's nest', 'Carvin' the Bird', 'Chasin' the Bird', 'Bird of paradise', 'Bird Feathers', 'Bluebird', 'Bird gets the worm', 'Bird', 'Bass and out', 'Lady Baird', 'Laird Bird', 'Lullaby of Birdland'.

Hoe kwam Parker aan de bijnaam 'Yardbird' of 'Bird'? Orkestleider Jay McShann vertelt over een tournee in Texas rond 1940, twee auto's vervoerden de muzikanten, plots werd over een kip gereden. Parker sloeg de handen over zijn hoofd, de chauffeur werd aangespoord te stoppen, terug te keren, de 'yardbird' (heemvogel, hofhoen) werd opgeraapt: Parker verpakte de vogel in een krant, de chef van het hotel zou die kip klaar maken en iedereen moest zich te goed doen aan die 'yardbird'.

...vervolg in de rechterkolom

DISCOGRAFISCHE NOTITIES

DU 8 AU 15 MAI
SALLE PLEYEL
Sous le haut Patronage du
COMITÉ DES FÊTES DE LA VILLE DE PARIS
Du **HOT CLUB DE PARIS** ET DE LA **RADIO DIFFUSION FRANÇAISE**
JAZZ PARADE
BLUE STAR et les **SPECTACLES INTERNATIONAUX** de **MONTE-CARLO**
PRESENTENT LE

PARIS FESTIVAL
INTERNATIONAL 1949
DE JAZZ

SIDNEY BECHET	HOT LIPS PAGE	CHARLIE PARKER et son Quintette avec Kenny DORHAM, Al HAIG Tommy POTTER, Max ROACH
"BIG CHIEF" RUSSELL MOORE	PETE JOHNSON	
DON BYAS	JAMES MOODY	REX STEWART
MILES DAVIS	KENNY CLARKE	JIMMY McPARTLAND
		BILL COLEMAN
		TADD DAMERON

BELGIQUE: TOOTS THIELMANS' TRIO Les BOB SHOTS de Liege
GRANDE BRETAGNE: VIC LEWIS et son orch. CARLO KRAHMER et son orch.
ITALIE: ARMANDO TROVAJOLI
SUISSE: HAZY OSTERWALD et son Quintette avec ERNST HOLLENHAGEN
FRANCE: AIME BARELLI LEO CHAULIAC JACK DIEVAL
A. EKVAN J.C. FOHRENBACH HUBERT FOL BERNARD PEIFFER HUBERT ROSTAING
CLAUDE LUTER et ses LORIENTAIS PIERRE BRASLAVSKY et son orch.
DJANGO REINHARDT et le Quintette du H.C.F.

PRIX DES PLACES: 150. 600.
LOCATION: à PLEYEL chez DURAND
de HOT CLUB de PARIS 14, 11 CHAPTAL et dans les agences

PIANO PLEYEL

Les meilleures places par séries seront réservées aux ABONNEMENTS à la SEMAINE (Réductions aux membres de HOT CLUB FRANÇAIS)

Bekijk de leeftijd van de jazzmuzikanten die van 8 tot 15 mei 1949 op het podium stonden in Salle Pleyel tijdens het Parijs Jazzfestival (zie de concertaankondiging hierboven): Miles Davis (23), James Moody (24), Toots Thielemans (27), Charlie Parker (29), Tadd Dameron (32), Kenny Clarke (35), Big Chief Russell Moore (37), Don Byas (37), Hot Lips Page (41), Rex Stewart (42), Jimmy McPartland (42), Bill Coleman (45), Pete Johnson (45) en Sidney Bechet (52) – veel jonge musici waren betrokken bij de revolutie in de jazzgeschiedenis – een ommekeer van bamboula tot bebop.

Charlie Parker et Son Quintette bestond uit trompettist Kenny Dorham (25), pianist Al Haig (27), bassist Tommy Potter (31) en slagwerker Max Roach (25). Opnamen 'The Bird In Paris' staan op Spotlite 118 en diverse heruitgaven.

Op 7 mei zijn de Amerikanen met het vliegtuig geland in Parijs, 's avonds volgt een jamsessie in Club St.Germain. In Pleyel 8 en 9 mei, 10 en 11 mei in Marseille, onder meer Cinema Rex.

Als tussendoortje reed dit gezelschap op 12 mei naar het Frans-
...vervolg op de volgende pagina

Vlaamse Robaais, nu bekend als de aankomstplaats van wielerklassieker Paris-Roubaix – ook van dat concert in Cinema Colisée bestaan opnamen.

Op 13 mei is er vrijaf, 14 en 15 mei nogmaals in Pleyel en 's nachts een jam in Club St.Germain, met als slot een 'Farewell blues'. Op 16 mei vertrok het vliegtuig vanuit Parijs naar de States. In november 1950 zou Parker terugkeren naar Zweden en Parijs; die tournee werd afgebroken wegens zijn overmatig druggebruik en alcoholverbruik, een andere bron spreekt over een succesvolle toernee.

Het Parijs festival had met Toots Thielemans al een Belg op de affiche, ook aanwezig waren de Luikse Bob Shots met Bobby Jaspar (tenorsax), Jacques Pelzer (altsax), Jean Bourguignon (trompet), Sadi (vibrafoon), Pierre Robert (gitaar), Francy Boland (piano), George Leclere (bas), John Ward (drums). Op 13 mei nemen die Bob Shots twee nummers op: 'Boppin' for Haig' en 'Pastel blue', uitgebracht op de 78 toerenplaat Nixa 1172.

Op vrijdag 28 augustus werd twee uur besteed aan 'Bird' in het programma 'Birdland' van Radio Klara in Vlaanderen. Samensteller Joris Preckler koos de muziek en Chantal Pattyn, Mark van den Hoof praatten het programma aaneen samen met saxofonisten Frank Vaganée en Bart Defoort.

Herbeluister het programma hier:
<https://bit.ly/35mX6yN>

LEZEN over Parker

1962 – 'Bird – The Legend of Charlie Parker', Robert Reisner, 256 pag. in het Engels.

1963 – 'Jazz-Fenomenen, Charlie Parker', Max Harrison, onder redactie van Michiel de Ruyter, Nederlands, 80 pag. vlotte siëstalectuur.

1972 – 'Bird Lives! – The High Life and Hard Times of Charlie 'Yarbird' Parker', Ross Russell, 404 pag. in het Engels, met discografie en surplus aan namenregister.

1980- 'Bird – La Vie de Charlie Parker', Ross Russell, 414 pag. in het Frans, met voorwoord van Chan Parker, van 1950-1955 zijn vierde partner na Rebecca, Geraldine en Doris.

1984 – 'Charlie Parker', Brian Priestley, Engels, 96 pag.

1986 – 'Charlie Parker', Brian Priestley, in het Frans uit het Engels, 128 pag.

...vervolg in de rechterkolom

Parker in Carnegie Hall, New York, ca. 1947.
 (Foto: William P. Gottlieb)

1986 – 'Charlie Parker', Brian Priestley, in het Frans vertaald uit het Engels, 128 pag.

1993 – 'Charlie Parker', Bert Hiddema, Nederlands, 94 pag.

1993 – 'The Charlie Parker Discography', Bregman/Bukowski/Saks, Engels, 88 pag.

1996 – 'Bird Lives: The High Life & Hard Times of Charlie Parker', Ross Russell, Engels, 404 pag.

1998 – 'Charlie Parker Companion, Six Decades of Commentary', Carl Woideck, 295 pag. in het Engels, met chronologie, summier discografie en namenregister.

1998 – 'Parker's Mood', Alain Tercinet, Frans, 196 pag.

2006 – 'Chasin' The Bird: The Life & Legacy of Charlie Parker', Brian Priestley, Engels, 242 pag.

2013 – 'Celebrating Bird: The Triumph of Charlie Parker', Gary Giddins, Engels, 195 pag.

2014 – 'Kansas City Lightning: The Rise and Times of Charlie Parker', Stanley Crouch, Engels, 365 pag.

LUISTEREN naar Parker

(voldoende keuze uit tientallen prijsgunstige uitgaven)

'The Hits' telt zeventig tracks in een doosje met drie cd's, plus een boekje met zestien pagina's informatie, label New Continent 648064, voor 10 à 12 euro de drie volumes samen: cd1: Verve Small Group Sides 1950-53, Charlie Parker with Strings 1949-50

cd2: Bird & Diz (1950), Best of the Savoy Sides (1947-48)

cd3: Jazz at Massey Hall 1953, Best of the Dial Sides (1946-47)

'The Birth of BeBop – Celebrating Bird At 100' – in twee delen: Volume 1 (de Dial Sessions van 1946-47), Volume 2 (Savoy Sessions van 1945-48), Hat Hut label, van 15 tot 18 euro per volume.

'Bird 100 – Milestones of a Jazz Legend', twintig originele albums op tien cd's, 161 tracks met Miles Davis, Max Roach, Ben Webster, Lucky Thompson, Dexter Gordon, Thelonious Monk – goedkoop voor 20 à 25 euros.

...vervolg op pagina 28

Carlo Nardozza. (Foto: Jean Schoubs)

JAZZ IN BEELD

TRIOLOGY

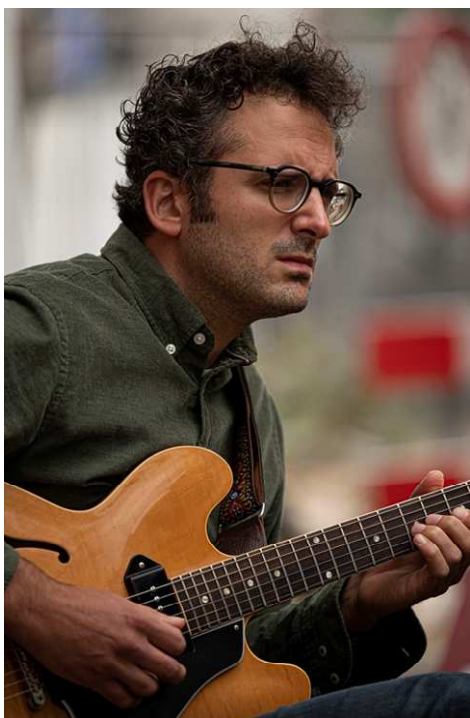
CD PRESENTATIE + JAM SESSIE

Bezetting:

Carlo Nardozza (trompet),
Christophe Devisscher (contrabas),
Tim Finoulst (gitaar).

Datum en plaats:

30 augustus 2020,
De Brandweerkantine, Maastricht.

Tim Finoulst. (Foto: Jean Schoubs)

Christophe Devisscher. (Foto: Jean Schoubs)

Op 29 augustus jl. was het honderd jaar geleden dat altsaxofonist Charlie Parker werd geboren. Zijn muziek is nog springlevend. Bijvoorbeeld in het nieuwe trio Triology. Dat bestaat uit Carlo Nardozza (trompet), Christophe Devisscher (contrabas) en Tim Finoulst (gitaar). Triology was van oorsprong een duo van de trompettist en bassist. Toen de twee tijdens een huisconcert in Nardozza's muzikale huisproject Casa Nardo samen speelden met gitarist Finoulst, was een nieuwe samenwerking geboren. Zij namen een eerbetoon op aan Parker, dat onder de titel 'Par Coeur' in de winkel ligt. De plaat werd 30 augustus gepresenteerd met een optreden in De Brandweerkantine in Maastricht. Behalve composities van Parker zelf, bevat 'Par Coeur' ook 'jazz essentials' waar Parker eigen versies van opnam, zoals 'Cherokee' (Ray Noble) en 'Just friends' (John Klenner). Een bespreking van de cd vindt u op pagina 11 van deze Jazzflits.

VARIA

Amersfoort Jazz Club Night loopt door tot eind november

Nog tot de online-editie van het festival Rabobank Amersfoort Jazz (20-22 november) is elke woensdag een Amersfoort Jazz Club Night in De Observant met Nederlandse jazzmusici. Zo goed als alle concerten in de reeks waren tot nu toe uitverkocht. Artiesten die de komende tijd hun opwachting maken zijn onder meer drummer Eric Ineke met saxofonist Tineke Postma, de trombonisten Bert Boeren en Ilja Reijngoud, het Sun-Mi Hong Quintet en Jazz aan de Amer met saxofonist Leo Janssen.

Meer info: www.observant.nl

Zangeres Lisa Fischer.
(Foto: Djeneba Aduayom)

NEA Jazz Masters Tribute Concert 2020 op YouTube terug te zien

Op 20 augustus vond het jaarlijkse NEA Jazz Masters-concert plaats. Vanwege corona konden de optredenden niet in levende lijve bijeen zijn, maar slechts virtueel. Te zien en te horen waren onder anderen: Bobby McFerrin, Roscoe Mitchell, Reggie Workman (de Jazz Masters 2020), Ambrose Akinmusire, Dee Dee Bridgewater, James Carter, Gerald Clayton, **Lisa Fischer**, Oliver Lake, Christian McBride en Steve Turre. De muzikale leiding had Terri Lyne Carrington.

Bekijk het concert hier:
<https://bit.ly/31tCcvA>

Pianist Kathrine Windfeld ontving in 2019 een Letter One Award.
(Foto: Cat Munro)

Inschrijving LetterOne Rising Stars Jazz Award geopend

Tot 31 oktober kunnen jazzformaties zich aanmelden voor de vierde editie van de LetterOne Rising Stars Jazz Award. Deelname staat open voor jonge jazzmusici uit Europa en Noord-Amerika. De winnaars krijgen een volledig betaalde tournee aangeboden met zeven festivalshows in Europa of tien festivalshows in Noord-Amerika, plus een jaar pr- en marketingondersteuning. Bij de inschrijving moet een geluidsopname worden ingeleverd. Daaruit maken vertegenwoordigers van de betrokken jazzfestivals in november een eerste selectie van dertig. Vervolgens maakt een vakjury een tweede selectie, waaruit twee winnaars naar voren komen. Een voor Europa en een voor Noord-Amerika. De winnaars worden in januari 2021 bekendgemaakt. De vorige editie trokken pianist **Kathrine Windfeld** (Europa) en trompettist Giveton Gelin (Noord-Amerika) aan het langste eind. Het concours is een productie van de Air Artist Agency.

Meer info: www.l1risingstarsjazzaward.com

Kenny Barron krijgt Preis deutschen Schallplattenkritik

In de categorie jazz is de 'Preis der deutschen Schallplattenkritik 2020/3' toegekend aan de albums 'Without Deception' van pianist **Kenny Barron** met het Dave Holland Trio feat. Johnathan Blake (Dare2 Records) en 'Modes Of Communication: Letters From The Underworlds' van pianist Nduduzo Makhathini (Blue Note). "Hier stimmt einfach alles: Inspiration, Integration, Interaktion", aldus de jury over Kenny Barron c.s. Ook Makhathini krijgt veel lof toegezwaaid: "Der Pianist, aufgewachsen in der Provinz KwaZulu-Natal, schöpft aus Stammeskulturen und Kirchenmusik, knüpft an Wegbereiter wie Abdullah Ibrahim und Bheki Mseleku an, schlägt einen Bogen zum afroamerikanischen Jazz und weiß mit seinen spirituellen Botschaften zugleich faszinierende Klangwelten zu kreieren." De Preis der deutschen Schallplattenkritik werd in 1980 ingesteld door een groep recensenten die met de Preis het publiek op uitzonderlijke plaatopnamen wil attenderen. Ieder kwartaal verschijnt een Bestenliste en iedere herfst worden een jaarprijs en oorkonden uitgereikt.

Trombonist Wolter Wierbos ontploft

Na vier stukken met het Trio Rubato (met Michael Moore op altsax en Franky Douglas op gitaar) stapte trombonist Wolter Wierbos op 8 augustus van het podium van de Roze Tanker in Amsterdam. Met de bedoeling zijn trombone in de koffer te stoppen en te vertrekken, zo vertelt hij in opiniekrant Argus (van 1 september) aan Rudie Kagie. In plaats daarvan ging hij plots door het lint. Hij pakte zijn trombone – een Conn Vocabell uit 1933 – en sloeg deze tegen een deurpost kapot. Daarna smeed hij een dienblad vol glazen tegen de grond en liep weg: “Ja, te gênant voor woorden”, zegt hij nu. Maar op dat moment werd het hem allemaal te veel: vijf maanden geen inkomsten door het coronavirus en vervolgens de mededeling dat de subsidie voor een aantal van zijn projecten en bands, waaronder het ICP, wordt stopgezet. Ook privé-omstandigheden speelden een rol. Die maakten dat hij al maanden niet meer kan oefenen en zijn embouchure hem in de steek laat. “De opgekropte woede kwam er die zaterdag uit. Ik brak. Ik vind het verschrikkelijk wat is gebeurd, maar kan het niet terugdraaien”, aldus Wierbos in Argus. Wierbos wijst in het artikel op de slechte podiumsituatie: “Het aantal gesubsidieerde jazzpodia is in de afgelopen decennia geslonken van minstens honderd tot een stuk of vijf. Het accent werd verschoven naar festivals, maar daar treed ik nauwelijks op”. Ook zijn optredens met de ICP lopen terug: “In onze beste tijd gaf de ICP vijftig concerten per jaar, waarvan de helft in het buitenland. Tegenwoordig mogen we blij zijn als we de twintig halen.” Concerten in de VS geeft het ensemble niet meer: “Vijf jaar geleden hadden we onze laatste tournee van drie weken door Amerika met dertien optredens. Dat is niet meer te doen vanwege het peperdure A1-muzikantenvisum dat je nodig hebt om met je instrument het land binnen te komen. Kosten en baten wegen niet meer tegen elkaar op.” Al met al liep het Wierbos in de Roze Tanker even over de schoenen: “Dit was een eenmalige uitbarsting. Niet voor herhaling vatbaar.” De trombone is overigens onherstelbaar beschadigd. (<https://www.argusvrienden.nl/>)

Jonge Rotterdamse musici spelen met hun 'jazzhelden'

Jazz International Rotterdam en Stichting Gillespie presenteren dit seizoen in de Rotterdamse jazzclub Dizzy een concertreeks waarin jonge Rotterdamse musici worden gekoppeld aan hun jazzhelden. ‘Twee zielen, één gedachte – dat is het vertrekpunt van ‘1 op één’, waarbij ontwikkeling van talent en nieuwe muziek centraal staat’, aldus een persbericht. De concerten zijn tot en met mei elke tweede zondagavond van de maand, om 19.30 en 21.00 uur. Onder meer de volgende combinaties staan op het programma: Peter Somuah (trompet) & Maarten van der Grinten (gitaar), Suzana Laşcu (zang) & Marc van Roon (piano), Jens Meijer (drums) & Harmen Fraanje (piano), Alba Gil Aceytuno (saxofoon) & Wolfert Brederode (piano) en Jelle Roozenburg (gitaar) & Han Bennink (drums).

JAZZ IN BEELD

Onder auspiciën van Jazz in Maastricht traden 16 augustus trompettist Carlo Nardoza en accordeonist Philippe Thuriot op in The Commons, Maastricht. De twee spelen sinds een jaar samen. Ze beperken zich niet tot louter jazz, maar maken ook uitstapjes naar klassiek en pop. Jean Schoubs legde zijn oor in The Commons te luister en maakte daar de bovenstaande foto van Thuriot.

VARIA

Afscheid Corrie van Binsbergen door coronacrisis jaar uitgesteld

Op zaterdag 26 september 2020 start gitariste/componiste Corrie van Binsbergen in het Amsterdamse Bimhuis de tour 'REMISE' met haar octet Vanbinsbergen Playstation. De tour maakt onderdeel uit van de afscheidstournee van Corrie van Binsbergen, die zich in de toekomst gaat toewijden op componeren en stopt als artistiek en zakelijk leider van Stichting Brokken. Oorspronkelijk zou ze eind dit jaar een punt achter haar bestaan als uitvoerend musicus zetten maar door de coronacrisis wordt dit het najaar 2021. Dit jaar zijn er nog concerten in Baarle Nassau, Enschede, Tilburg, Den Haag, Zaandam en Den Haag. Het doek valt uiteindelijk op 19 december 2021 op de plek waar de tour start.

Info: <https://corrievanbinsbergen.com/>

Jazzprogramma's op Klara

Op de Nederlandse publieke zenders is de jazzprogrammering al jaren geschrapt. Zo niet in Vlaanderen, waar de zender KLARA (klassiek radio) een vier-tal jazzprogramma's heeft, waaronder van maandag tot en met donderdag 'Django'. Het is te beluisteren van 18.00 tot 20.00 uur. De samensteller is Joris Preckler. Hij stelt ook het programma 'Late Night Jazz' op maandag van 22.00 uur tot middernacht samen. Op vrijdag vult samensteller Marc Vandemoortele de uren van 18.00 tot 20.00 met 'Take 6'. Hij is ook de man achter 'Round Midnight' van 22.00 tot 24.00 uur op zondag. De presentatie van de programma's is in handen van Lies Steppe en Tine De Donder (jazz@klara.be).

Meer info: <https://klara.be/tag/jazz>

ACTUELE CONCERTVERSLAGEN OP WEBSITE WWW.JAZZFLITS.NL

Wij publiceren concertverslagen direct na binnenkomst op onze website. U hoeft dus niet te wachten tot ze hier in het blad verschijnen. Kijk voor de laatste concertverslagen op <http://www.jazzflits.nl> (rechtsboven).

Jazzbulletin verschijnt voor het eerst in kleur

Na 115 nummers in zwart-wit, verschijnt Jazzbulletin, het blad van het Nederlands Jazz Archief, deze maand voor het eerst in kleur. "Ach alles gaat voorbij, was onze conclusie", zo motiveert hoofdredacteur Coen de Jonge de koerswijziging, dit tot ontsteltenis van een 'oudgediende' die, toen hij van de plannen hoorde, uitriep: "Jazz hoort in zwart-wit". Geheel in kleur siert zangeres Ann Burton echter de omslag. Rudie Kagie schreef een verhaal over haar leven, waarvan in dit nummer deel één staat. Verder onder meer een interview met drummer Bart-Jan Hogenhuis; een eerbetoon aan bugelist Ack van Rooyen door Jarmo Hoogendijk; vijftig jaar De Tor in Enschede door Ton Ouweland, en een voorpublicatie uit 'Fats Navarro en Miiff Mole in Zwolle' door Igor Cornelissen.

Meer informatie:

<https://www.jazzarchieff.nl/nieuws/jazzbulletin-116-kleur/>

JAZZSUBSIDIE FONDS PODIUM KUNSTEN

In Jazzflits 342 berichtten wij dat jazzensembles in de verdeling van de meerjarige subsidie door het Fonds Podiumkunsten (2021 – 2024) buiten de boot zijn gevallen (pagina 2 bovenaan). Wij lieten onvermeld dat het trio Boi Akih jaarlijks 75.000 euro krijgt en Tonality, een organisatie van pianist Rembrandt Frerichs, jaarlijks 125.000 euro. Laatstgenoemde wees ons hier op. Boi Akih afficheert zich als een jazz/world trio en Rembrandt Frerichs stopt veel barok en Arabische muziek in zijn projecten. Voor ons was dit de reden om deze subsidiebegünstigden niet als jazzensembles pur sang in het nieuwsbericht mee te nemen. Hetzelfde geldt voor het Artvark Saxophone Quartet, dat ook een meerjarige subsidie krijgt. Uiteraard is het gemaakte onderscheid subjectief en voor discussie vatbaar. (HvE)

Actuele berichten en concertaankondigingen vindt u op:

<https://www.facebook.com/Jazzflits>

Pieter de Mast speelde samen met Bert van den Brink. (Foto: Marcel Schikhof)

JAZZ IN BEELD

JAZZ IN DE KAMER

Bezetting:

Route 2a; concert 1:
Esther van Hees (zang),
Jeroen van Vliet (piano),
Miguel Boelens (sax)

Route 2a; concert 2:
Pieter de Mast (sax, fluit),
Bert van den Brink (accordeon).

Datum en plaats:

3 september 2020,
Leiden.

Door de coronacrisis kon het Leidse huiskamerfestival Jazz in de Kamer in het voorjaar niet doorgaan. Van uitstel kwam echter geen afstel. Op 3 september vond het toch plaats. Het was al weer de zesde editie. Tijdens het jaarlijks terugkerende huiskamerfestival op een aantal locaties in de binnenstad treden gerenommeerde muzikanten op. Zij voelen zich aangetrokken tot de informele opzet en het intieme karakter van het festival. Bezoekers kunnen uit verschillende routes kiezen. Het startschot klonk donderdag om 20.00 uur. Fotograaf Marcel Schikhof koos voor route 2a en kwam als eerste bij het trio Esther van Hees (zang), Jeroen van Vliet (piano) en Miguel Boelens (sax) en vervolgens bij het duo Pieter de Mast (sax, fluit) en Bert van den Brink (accordeon).

Esther van Hees trad op met Jeroen van Vliet en Miguel Boelens. (Foto: Marcel Schikhof)

Bert van den Brink speelde geen piano, maar had zijn accordeon meegenomen. (Foto: Marcel Schikhof)

FESTIVALS SEPTEMBER

Ben van Gelder speelt in Apeldoorn.
(Persfoto)

JAZZ MIDDELHEIM 1.5

Park Den Brandt, Antwerpen
17 tot en met 27 september 2020
(<https://jazzmiddelheim.be/>)

Met onder anderen: Jef Neve & Teus Nobel, Dez Mona, Aka Moon, NABOU, Tuur Florizoone, Joachim Badenhorst & Zero Years Kid, Jeroen Van Herzele & Stéphane Galland, Simon Segers en Kris Defoort Trio.

[Geen kaartverkoop aan de deur.](#)

GENERATIONS

Odeon, Apeldoorn
19 september 2020
(www.orpheus.nl/generations)

Met onder anderen: Ben van Gelder, BvR Flamenco Big Band, Caravan XL (Julian Schneemann), The Preacher Men, Xavi Torres, Eran Har Even met zijn project World Citizen, Half Easy Trio, Adam Baldych/Vincent Courtois/Rogier Telderman en Peter Beets & The Henk Meutgeert New Jazz Orchestra.

[Geen kaartverkoop aan de deur.](#)

SAINT JAZZ

Jazzstation, Botanique, Brussel
25, 26 september 2020
(<https://www.saintjazz.be/>)

Met onder anderen: Nabou, Jean-Paul Estiévenart Quintet, Aleph Quintet en The Gallands.

ACTUELE CONCERTVERSLAGEN OP WEBSITE WWW.JAZZFLITS.NL

Wij publiceren concertverslagen direct na binnenkomst op onze website. U hoeft dus niet te wachten tot ze hier in het blad verschijnen. Kijk voor de laatste concertverslagen op <http://www.jazzflits.nl> (rechtsboven).

FESTIVALS OKTOBER

SOUND OF EUROPE

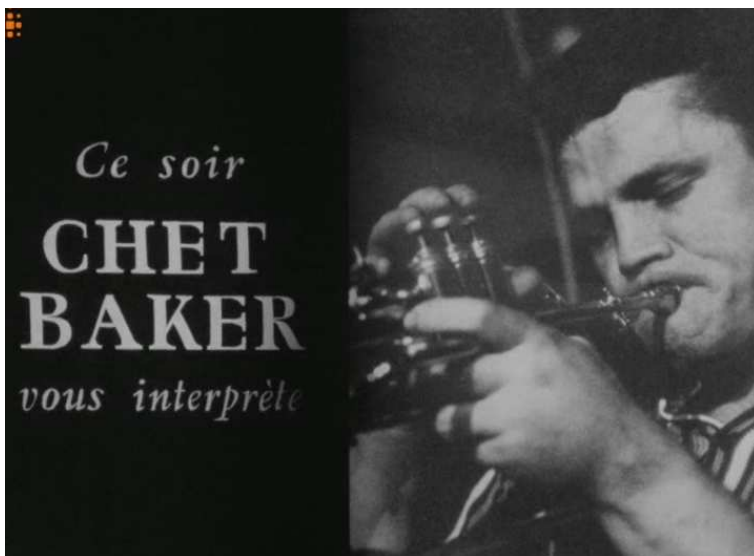
Podium Bloos, Pier15, Breda
16, 17 oktober 2020
(<https://www.sound-of-europe.nl/>)

Met onder anderen: Eric Vloeimans, Artvark & Apollo Double Quartet, Fondse/Puntin/Van der Westen/Kölsch, Tin Men Telephone en Eddy The Ethiopians.
[Geen kaartverkoop aan de deur.](#)

JAZZ INTERNATIONAL ROTTERDAM

JAZZ INTERNATIONAL NIJMEGEN
29 oktober tot en met 1 november 2020
(programmering volgt in Jazzflits 344)

CORRECTIE

In Jazzflits 342 attendeerden we u op een website met filmopnamen uit het jazzarchief van de Waalse omroep RTBF. Eén van de video's betreft volgens de omschrijving een optreden van 'trompettist' Chet Baker uit mei 1964. Wie de video aanklikt ziet een filmpje dat opent met de woorden 'Chet Baker á Liège'. Jeroen de Valk, auteur van een biografie van Baker, bekeek het concert en zag hem in een ander jaar en op een andere plek:

"We zien Chet vervolgens niet met een trompet maar met een bugel, want daar speelde hij op in de periode 1963 - ca. 1968. Verder zijn de opnamen gemaakt in een tv-studio die zich niet in Liège maar in Brussel bevond. (Al werd Liège bekend als woonplaats van Jacques Pelzer, die we hier ook zien.) Het concert wordt al decennia uitgebracht via allerlei media, steeds met dat jaartal 1964, zelfs in de vermaarde serie dvd-serie 'Jazz Icons'. Maar Chet musiceerde niet in België in 1964. Hij verbleef in dat jaar kortstondig in Parijs, Berlijn en misschien Barcelona, bracht verplicht veertig dagen door in een Duitse ontwenningskliniek en werd daarna op het vliegtuig gezet, terug naar de Verenigde Staten. Daar arriveerde hij op 4 maart 1964. (Inderdaad, dat waren die beruchte jaren waarin Chet één voor één uit allerlei Europese landen werd gebonjourd, tot hij hier nergens meer terecht kon.) Het jaar 1963 is het waarschijnlijkste."

Actuele berichten en concertaankondigingen vindt u op:
<https://www.facebook.com/Jazzflits>

JAZZWEEK TOP DRIE

Datum: 7 september 2020

1 Bobby Watson

Keepin' It Real
(Smoke Sessions)

2 Antonio Adolfo

BruMa: Celebrating Milton Nascimento
(AAM Music)

3 Art Blakey & The Jazz Messengers

Just Coolin'
(Blue Note)

De JazzWeek Jazz Top Drie geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio; (www.jazzweek.com).

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzperiodiek voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden. **Correctie:** Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Sjoerd van Aelst, Tom Beetz, Ruud Bergamin, Erik Marcel Frans, Bart Hollebrandse, Roland Huguenin, Hans Invernizzi, Peter J. Kortens, Herman te Loo, Jan J. Mulder, Gijs Ornée, Lo Reizevoort en Jeroen de Valk. **Fotografie:** Tom Beetz, Joke Schot.

Logo: Het **JAZZFLITS**-logo is een ontwerp van Remco van Lis. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. Een abonnee krijgt bericht als een nieuw nummer op de website staat. **Adverteren:** Het is niet mogelijk om in **JAZZFLITS** te adverteren. **Adres(post):** Het postadres van **JAZZFLITS** is per e-mail bij ons op te vragen. **Adres(e-mail):** Het e-mailadres van **JAZZFLITS** is jazzflits@gmail.com. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Vrijwaring:** Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.

Logo: Het **JAZZFLITS**-logo is een ontwerp van Remco van Lis. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. Een abonnee krijgt bericht als een nieuw nummer op de website staat. **Adverteren:** Het is niet mogelijk om in **JAZZFLITS** te adverteren. **Adres(post):** Het postadres van **JAZZFLITS** is per e-mail bij ons op te vragen. **Adres(e-mail):** Het e-mailadres van **JAZZFLITS** is jazzflits@gmail.com. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Vrijwaring:** Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.

EUROPE JAZZ MEDIA CHART

Datum: 2 september 2020

De Noorse zangeres Solveig Slettahjell. (Persfoto)

[Anne Yven, Citizenjazz.com \(France\)](http://AnneYven.com)

GARD NILSEN SUPERSONIC ORCHESTRA

If You Listen Carefully The Music Is Yours (Odin)

[Axel Stinshoff, Jazz Thing \(Germany\)](http://AxelStinshoff.com)

MINO CINELU AND NILS PETER MOLVAER

Sulamadiana (BMG)

[Luca Vitali, Giornale della Musica \(Italy\)](http://LucaVitali.com)

ROBERTO OTTAVIANO EXTENDED LOVE AND ETERNAL LOVE

Resonance And Rhapsodies (Dodicilune)

[Madli-Liis Parts, Muusika \(Estonia\)](http://Madli-Liis.com)

MINGO RAJANDI QUINTET

To Be! (Avarus)

[Paweł Brodowski, Jazz Forum \(Poland\)](http://PawelBrodowski.com)

DOMINIK WANIA

Lonely Shadows (ECM)

[Mike Flynn, Jazzwise \(UK\)](http://MikeFlynn.com)

ORLANDO LE FLEMING

Romantic Funk: The Unfamiliar (Whirlwind Recordings)

[Anna Filipieva, Jazz.ru \(Russia\)](http://AnnaFilipieva.com)

ALEXEY KRUGLOV AND KRUGLY BAND

Yardbird Suite (FancyMusic)

[Jan Granlie, Salt-peanuts.eu \(Pan-Scandinavian\)](http://JanGranlie.com)

ALBERT AYLER TRIO

1964 Prophecy Revisited (Ezz-Thetics)

[Christine Stephan, JAZZTHETIK \(Germany\)](http://ChristineStephan.com)

TIGRAN HAMASYAN

The Call Within (Warner)

[Viktor Bensusan, Jazzdergisi.com \(Turkey\)](http://ViktorBensusan.com)

CHARLIE PARKER WITH STRINGS

The Master Takes (Verve)

[Henning Bolte, Written in Music \(Netherlands\)](http://HenningBolte.com)

LYNN CASSIERS

Yun (Clean Feed)

[Patrik Sandberg, JAZZ \(Sweden\)](http://PatrikSandberg.com)

ANDERS BERGCRANTZ

Elevate (Vanguard Music Boulevard)

[Cim Meyer, Jazz Special \(Denmark\)](http://CimMeyer.com)

ROB LUFT

Riser (Edition Records)

[Lars Mossefinn, Dag og tid \(Norway\)](http://LarsMossefinn.com)

SOLVEIG SLETTAHJELL

Come In From The Rain (ACT)

[Peter Slavid, LondonJazz News \(UK\)](http://PeterSlavid.com)

ORCHESTRE NATIONAL DE JAZZ

Dancing In Your Head(s) (ONJ Records)

De Europe Jazz Media Chart geeft een overzicht van de favoriete albums van een reeks Europese recensenten en wordt maandelijks samengesteld door de Europe Jazz Media Group.

LUISTEREN NAAR PARKER

Discografische notities (vervolg)

CHARLIE PARKER

L'Oiseau Rare En Liberté

Jazz Magazine 730 – Collection N° 18

TOT SLOT:

Parker was niet alleen een groot musicus, hij was een ziek man, hij voelde zich schuldig voor zijn eigen druggebruik, drugs die hij anderen wilde afnemen. Hij was stervende op 12 maart 1955 in het appartement van Barones Panonica de Koenigswater, een rijke toeverlaat van Parker. In 1988 verscheen de film 'Bird', een poging tot reconstructie van Parkers leven, goed voor de beginnende jazzfan, kritisch voor de gevorderde kenners.

Erik Marcel Frans

KO KO (Charlie Parker) (5'03) – 24 december 1949 – Carnegie Hall. The Stars Of Modern Jazz waren Parker, Red Rodney (trompet), Al Haig (piano), Tommy Potter (bas), Roy Haynes (drums). Tijdens hetzelfde concert traden op: saxofonist Stan Getz, trombonist Kai Winding, pianist Bud Powell, zangeres Sarah Vaughan, pianist Jimmy Jones, pianist Lennie Tristano en saxofonist Lee Konitz. Te vinden op 'Christmas Eve At Carnegie Hall 1949', Hi Hat 3030. Parker had zijn 'Ko Ko' al opgenomen op 26 november 1945.

Luister hier: <https://bit.ly/35gfMxn>

EMBRACEABLE YOU (George Gershwin) (2'20) – 18 februari 1950, een privé-opname van Don Lanphere en Jimmy Knepper uit de St. Nicholas Arena, NY. Charlie Parker, Red Rodney (trompet), Al Haig (piano), Tommy Potter (bas), Roy Haynes (drums). Staat op 'Bird At St. Nick's'. Die arena was een bokstempel van 1906 tot 1962, Cassius Clay stond er in de ring. Zangeres Billie Holiday trad er op in 1954. In 1943 had Parker dit nummer al gespeeld met pianist Hazel Scott, een privé-opname in een kamer van het Savoy Hotel in Chicago (Stash 535)(OJC 20 041).

ANTHROPOLOGY (Charlie Parker) (5'01) – 31 maart 1951 – Birdland, NY, Radio WJZ. Charlie Parker, Dizzy Gillespie (trompet), Bud Powell (piano), Tommy Potter (bas), Roy Haynes (drums).

Birdland, zo genoemd als eerbetoon aan Parker, gelukkig had radioman Symphony Sid (1909-1984) zijn opnametoestel klaar, hij was een blanke deejay die graag zwarte jazz promoveerde. En als Parker 'Temptation' speelt, fantaseert hij over die dame die de Birdland binnenkomt. (Columbia JC 34831, Summit Meeting At Birdland). Lester Young speelt op 18 februari 1947 een 'Jumpin' with Symphony Sid' ter ere van, Parker vertolkt dat nummer in de Royal Roost in 1949, later nog een enkele keer. En Arnett Cobb componeerde 'Walkin' with Sid', dedicated to Symphony Sid (13 mei 1947, Apollo).

In 1963 verzong Mimi Perrin van Les Double Six een tekst op dit 'Anthropology' als 'Le bonnet de Dizzy', in Parijs met Dizzy, Bud Powell, Pierre Michelot, Kenny Clarke.

Luister hier: <https://bit.ly/2ZnSNPO>

MOOSE THE MOOCHE (Charlie Parker) (5'09) – 16 maart 1953 – Boston, Storyville Club, Radio WHDH. Charlie Parker, Red Garland (piano), Bernie Griggs (bas), Roy Haynes (drums). De Storyville Club was gesticht door producer George Wein in het Buckminster Hotel. Hij was het die in 1954 het Newport Jazz festival lanceerde. Emory Byrd was een aan de benen verlamde drugsdealer aan de Central Avenue in Los Angeles: hij verkocht zijn waar aan zijn schoenpoetsstandje, hij had Parker zover gekregen de helft van zijn royalties-Dial-opnamen van 28 maart 1946 af te staan ('Charlie Parker At Storyville', Blue Note 85108).

Luister hier: <https://bit.ly/3bNQhax>

DANCE OF THE INFIDELS (Bud Powell) (5'29) – mei 1953, Birdland, Radio WJZ. Bud Powell (piano), Charles Mingus (bas), Max Roach (drums), trio met gast Charlie Parker. Als je Gillespie toevoegt, zijn dat dezelfde musici in 'Massey Hall' op 15 mei 1953 in Toronto. Een Parker-discografie citeert Art Taylor als drummer.

Luister hier: <https://bit.ly/2RccZuV>

←-----

ZOMERJAZZFIETSTOUR ON LINE, 29 AUGUSTUS, OOSTUM GRONINGEN FOTO'S: JOKE SCHOT

Michael Moore was in Oostum voor een online-optreden met het Eric Boeren 4-tet. (Foto: Joke Schot)

Drummer Aleksandar Skoric van Turkish Pumpkin. (Foto: Joke Schot)

YANNICK HIWAT BACKSTAGE, 5 SEPTEMBER 2020, LANTARENVENSTER R'DAM FOTO: JOKE SCHOT

ESTHER VAN HEES, 3 SEPTEMBER 2020, JAZZ IN DE KAMER LEIDEN FOTO: MARCEL SCHIKHOF

DADA BÖLÜM, 29 AUGUSTUS 2020, POPPELMONDEDAL MAASTRICHT FOTO: JEAN SCHOUBS

